CINE OCHEŞTE MAI BINE ?

Pe poligonul din Focşani s-a desfăşurat, de curînd, un interesant concurs de tir care a avut drept scop obţinerea clasificării sportive a pionierilor din cadrul cercului de tir din oraş. S-au întrecut 35 de pionieri: 25 băieţi şi 10 fete.

Profesorul Ioan Oprişan, conducătorul cercului de tir, reglează tragerea prin lunetă.

Încă puţin şi ţinta va fi ochită!

Cu răsuflarea oprită... foc spre ţintă! Mariana Mutei, fata care s-a situat pe locul 1.

La urma urmelor... cea mai plăcută fază a concursului: premierea.

Nici băieţii nu se lasă. Daniel Derderian — 78 puncte, depăşind norma categoriei a III-a de clasificare sportivă.

Dar spre ţintă se îndreptau şi privirile a 85 de suporteri. După o scurtă şedinţă tehnică, pionierii s-au prezentat la start în serii de cîte şase. Fiecărui concurent i s-au atribuit cîte şase cartuşe pentru reglaj, intrînd apoi în concurs la proba de 10 m culcat.

Mult rîvnita ţintă a fost nimerită din plin, cercurile notate cu nouă şi zece puncte fiind perforate de către mulţi concurenţi. Finalul a constituit unul dintre cele mai plăcute momente pentru pioniera Mariana Mutei, care s-a clasat pe primul loc, urmată de alte două colege — Silvia Farcaş (2) şi Marioara Soreangă (3).

Dintre băieţi, Daniel Derderian a realizat 78 de puncte — norma categoriei a III-a de clasificare sportivă — obţinînd locul 1, după care a urmat Mărgărit Săvulescu (locul 2), clasamentul fiind încheiat de Alexandru Verdeaţă şi Aurel Vasiliu (ambii situaţi pe locul 3).

Consiliul municipal al organizaţiei pionierilor a oferit cîştigătorilor premii în obiecte (stilouri, pixuri, creioane colorate şi cărţi), binemeritate de către performeri.

ELENA CHERCIU
cl. a VII-a,
Şcoala generală nr. 10, Focşani

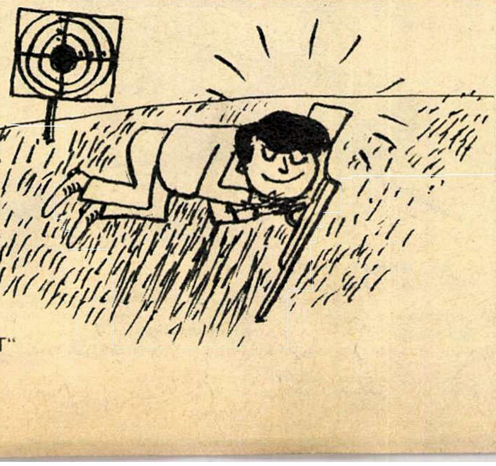

STILUL „CULCAT"

Desen: VASILE DAN

Foto: SANDU CRISTIAN

CORSARUL
VĂ SPUNE „LA REVEDERE"

Ceea ce mi-a rămas şi-mi va rămîne pentru totdeauna în inima şi-n conştiinţa mea, este dragostea pentru culorile alb-roşii ale clubului Dinamo, unde am debutat şi m-am afirmat, culori pentru care n-am făcut niciodată economie de efort, cheltuind şi ultima picătură de energie pe teren. Tocmai de aceea, înainte de a pune punct destăinuirilor mele, vreau să vă vorbesc puţin şi despre cît joc eu pentru Dinamo.

Înaintea meciului cu Grecia, echipa noastră de club a avut o partidă foarte grea cu Universitatea-Craiova, pe stadionul Dinamo. Cred că spectatorii ţin minte cît de mult ne-au chinuit oltenii. Pînă la pauză jocul a fost egal, pe teren existînd un perfect echilibru de forţe. Tehnica şi experienţa, rutina noastră erau echilibrate atît de elanul adversarilor, cît şi de forma excepţională a cîtorva craioveni (printre care şi Florea Martinovici, care l-a executat fără milă pe Deleanu ori de cîte ori a vrut).

Timpul curgea implacabil şi nu reuşeam nimic. La un moment dat în tribune se şi crease senzaţia că vom pierde această partidă. Simţeam acest lucru înregistrînd tăcerea suporterilor noştri de la tribuna a doua, din locul acela de deasupra intrării la vestiare. Amuţiseră, pur şi simplu. Eu am stat «la cutie» toată repriza întîi, fiind păzit cu străşnicie de Strîmbeanu şi Popa. Dar la un moment dat m-am ambiţionat şi am început «să ies în faţă» cum se zice — înfruntîndu-i pe cei doi. Cum duelurile dintre noi deveneau din ce în ce mai scînteietoare, de pe banca rezervelor, Angelo Niculescu a cam intrat în panică. Îi era teamă ca nu cumva să mă accidentez. L-am auzit strigînd: «Mai uşor, Florică!». Eu însă vedeam roşu în faţa ochilor şi cuvintele dînsului m-au îndîrjit şi mai mult. Şi, pînă la urmă, după cum bine ştiţi, oltenii au plecat învinşi.

Îmi iubesc din toată inima clubul şi echipa şi nu-mi precupeţesc niciodată forţele cînd e vorba de prestigiul Dinamo-ului. Şi cred că acesta este şi criteriul principal pentru care mi-am cîştigat în «proprietatea personală» tricoul cu nr. 9, atît în echipa noastră, cît şi în cea naţională.

Aşa m-am afirmat în fotbal. Aş mai avea multe lucruri interesante de povestit din viaţa mea de fotbalist de după această afirmare. Deocamdată însă mă opresc aci. Spun deocamdată, pentru că s-ar putea să mai revin. Totul depinde de... Mexic, de ceea ce vom realiza acolo... Dacă vom reuşi să impunem fotbalul nostru pe plan mondial, aşa cum intenţionăm, vă promit că voi reveni, povestindu-vă despre drumul de la Dinamo la Guadalajara. Pînă atunci, la revedere!

CORSARUL

TAINA CORBULUI DE AUR

Scenariu: **IULIU RAȚIU**
Ilustrații: **TEODOR BOGOI**

4

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT

ÎN ZADAR AU ÎNCERCAT CEI DOI MERCENARI SĂ-L OMOARE PE COSTEA, CA SĂ-I IA CASETA CU CAPAC DUBLU.

108

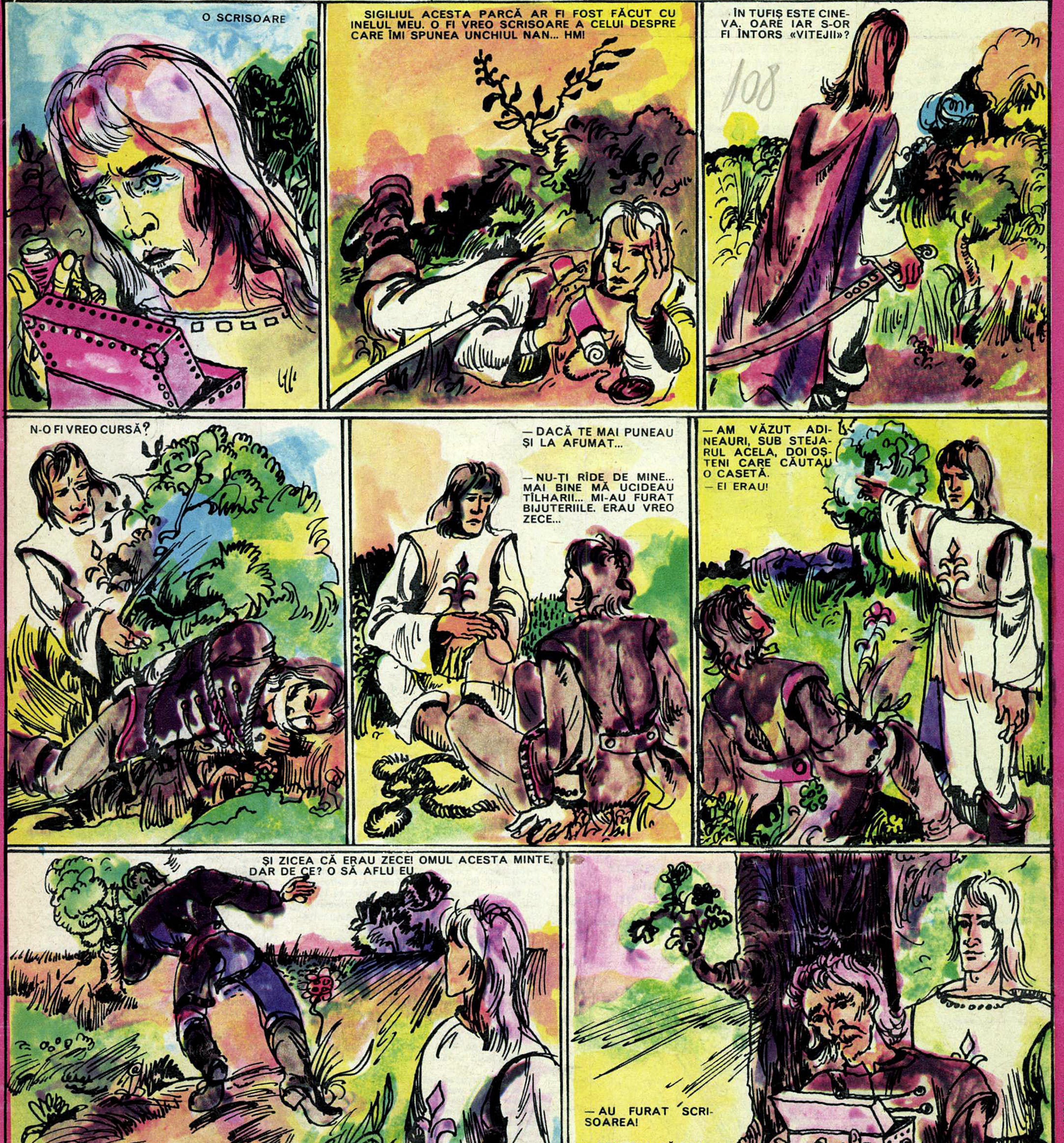
O SCRISOARE
SIGILIUL ACESTA PARCĂ AR FI FOST FĂCUT CU INELUL MEU. O FI VREO SCRISOARE A CELUI DESPRE CARE ÎMI SPUNEA UNCHIUL NAN... HM!
ÎN TUFIȘ ESTE CINEVA. OARE IAR S-OR FI ÎNTORS «VITEJII»?
N-O FI VREO CURSĂ?
— DACĂ TE MAI PUNEAU ȘI LA AFUMAT...
— NU-ȚI RÎDE DE MINE... MAI BINE MĂ UCIDEAU TÎLHARII... MI-AU FURAT BIJUTERIILE. ERAU VREO ZECE...
— AM VĂZUT ADINEAURI, SUB STEJARUL ACELA, DOI OȘTENI CARE CĂUTAU O CASETĂ.
— EI ERAU!
ȘI ZICEA CĂ ERAU ZECE! OMUL ACESTA MINTE. DAR DE CE? O SĂ AFLU EU.
— AU FURAT SCRISOAREA!
— SPUNEAI CĂ ERAU BIJUTERII..

(VA URMA)

Cutezătorii 7

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția București Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura Scînteii; Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII Redactor de număr: Lidia NOVAC. Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă 41033

1 LEU

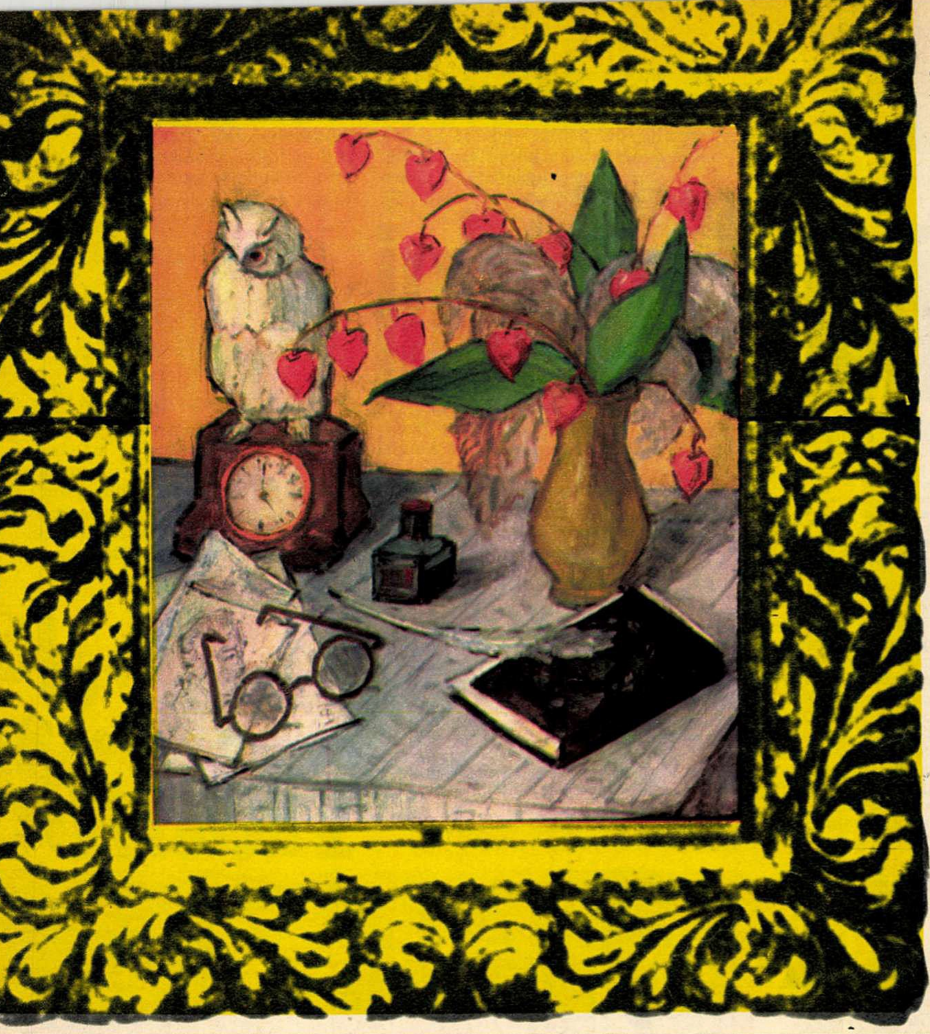

«NATURĂ
MOARTĂ
CU OCHELARI»
— ULEI PE CARTON,
COLECȚIA
ION DUMITRESCU

UL FRANCE
CARE A LĂSAT O
LUCRĂRI INTITULATE «BLUZĂ
ROMÂNEASCĂ»?
2) NUMIȚI DOUĂ TABLOURI APARȚINÎND
LUI TH. PALLADY.

Th. Pallady

(1871 - 1956)

«Un tablou — spunea Theodor Pallady — este un poem pictural de linii, forme și culori... Este gîndire, sentiment, exprimat prin pictură». Aceste meditații spuse în cuvinte se potrivesc întocmai propriilor sale opere. Pentru că fiecare tablou de Pallady este un poem pictural, o simfonie de linii, forme și culori. A pictat peisaje, numeroase autoportrete și mai ales naturi moarte. Într-o natură moartă de Pallady subiectul interesează, de fapt, foarte puțin. Sînt obiecte obișnuite, întîlnite în casă ca în tabloul nostru: un vas cu flori, un ceas de epocă, o carte, o călimară, un condei, niște ochelari uitați pe desenele de pe masă. Nici unul dintre aceste obiecte n-a fost ales pentru vreo anumită semnificație. Doar atît că ele împreună evocă atmosfera casei, mediul intim de viață. Obiectele însă n-au fost nici alese, nici așezate la întîmplare. Pallady aranja uneori zile întregi obiectele pentru a obține o compoziție de ansamblu desăvîrșită, pe care apoi o picta. El acorda o importanță deosebită desenului, care constituie, parcă, o schelă ce susține compoziția. Pe această schelă, culorile sînt orînduite în perfectă armonie. Priviți masa de un albastru stins, peretele galben potolit, cartea — o pată mai întunecată de culoare, în primul plan al tabloului, iar în ultimul plan ceasul, de un colorit mai temperat. Din vasul din stînga, unind parcă ansamblul — cu călimara, condeiul și ochelarii — se întind plantele decorative, de un verde potolit, de un roșu potolit. Este atîta armonie în această imagine și atîta frumusețe!

HORIA HORȘIA

ALBUMUL DE ARTĂ

ATENȚIUNE, PARTICIPANȚI LA CONCURSUL «CE ȘTIȚI DESPRE PICTURĂ»?

Mai aveți de completat cu răspunsuri cupoanele nr. 5 și 6 pentru ca apoi să le puteți trimite redacției! Nu uitați să menționați pe plic: PENTRU CONCURSUL «CE ȘTIȚI DESPRE PICTURĂ?» **URMĂRIȚI ÎN NUMĂRUL VIITOR SURPRIZA CONCURSULUI.**

Oaspeți la „Cutezătorii“

Interviul nostru cu tovarășul TIBOR LAKATOS, secretar general al C.I.M.E.A.

În cadrul vizitei sale în România, ca oaspete al Consiliului Național al Organizației Pionierilor, tovarășul TIBOR LAKATOS, secretar general al Comitetului Internațional al Mișcărilor pentru Copii și Adolescenți de pe lîngă F.M.T.D. (C.I.M.E.A.) a făcut zilele trecute o vizită la redacția noastră, unde s-a întîlnit cu redactori ai revistelor «CUTEZĂTORII», «JÓBARAT», «RACHETA CUTEZĂTORILOR», «LUMINIȚA» și «EDUCAȚIA PIONIEREASCĂ».

Cu această ocazie, distinsul oaspete a acordat Cutezătorilor interviul:

ORIZONTURI CONTEMPORANE ale COPILĂRIEI

pe care îl publicăm în numărul de față (în paginile 6—7)

JOI, 29 IANUARIE A.C., ÎN SALA CĂMINULUI CULTURAL DIN SATU
RĂCĂTĂU, JUDEȚUL CLUJ, ÎN PREZENȚA A 400 DE PIONIERI ȘI ȘCOLARI
CADRE DIDACTICE ȘI PĂRINȚI, A AVUT LOC FESTIVITATEA DE PRE-
MIERE A ECHIPAJULUI «ȘOIMII IANCULUI», PARTICIPANT LA PRIMA
EDIȚIE A «EXPEDIȚIILOR CUTEZĂTORII».

TROFEUL «SCUTUL DACIC», ACORDAT PENTRU CERCETĂRI DEO-
SEBITE ÎN DOMENIILE ISTORIEI, ETNOGRAFIEI ȘI FOLCLORULUI, A FOST

(continuare in pag. 5)

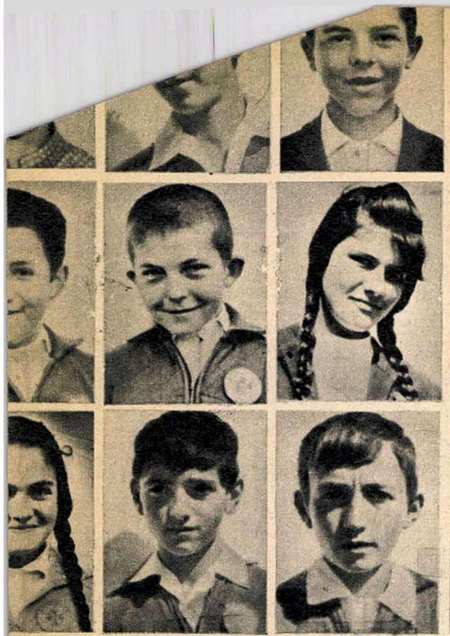

Șoimii Iancului

Adevărații șoimi, acești copii, trei fete și șapte băieți de la Școala generală din Răcătău, un sat din Apuseni. Însoțiți de patru măgăruși și un cîine, cu corturile și proviziile în spate, ei au pornit într-o dimineață de iulie a anului trecut pe cărările munților. Și, timp de 10 zile, au străbătut codrii seculari, au escaladat pantele abrupte, au coborît în văi și-au intrat în peșteri, au zăbovit prin sate și pe la stîne, au cercetat ruinele unor cetăți. Nu mai înșirăm numele tuturor locurilor călcate de acești «șoimi» (le puteți afla urmărind itinerariul alăturat), nu vă mai povestim peripețiile de neuitat pe care le-au trăit cu acest prilej (o parte dintre ele sînt relatate în fragmentele spicuite din jurnalul echipajului). Vă spunem doar atît: că s-au întors sănătoși și încîntați de zilele minunate petrecute ca expediționari, de tot ce au văzut și au aflat. Dar, mai ales, s-au întors cu rucsacurile din spate și desagii de pe măgăruși, încărcate cu tot felul de documente — istorice, folclorice și etnografice, fapt ce a determinat juriul expedițiilor să le acorde **«Scutul dacic»**, cel mai important trofeu după **«Busola de aur»**.

IONIȚĂ MARIA — comandant
VASILE T. VIDREAN — căpitan
ION CRIȘAN — secund
LENUȚA POPA — cronicar
ROVIN NEGREA — sanitar
IOAN FODOR — cercetaș
ANDREI PLEȘA — cercetaș
VALERIA ECEDI — bucătar
ROZALIA HRISTEA — ajutor de bucătar
PAVEL CIOZĂ — administrator
VASILE L. VIDREAN — administrator

O Zi de Neuitat

Fragmente de jurnal

Ziua întîi (22 iulie)

«...Spre prînz am zărit crestele de piatră care străjuiesc Împărăția lui Zamolxe. La Altar ne-am oprit. O veche legendă spune că dacă vrei să ți se împlinească o veche dorință, să cobori la rîu, să te speli pe mîini, apoi așezîndu-te cu fața la Altar, să te gîndești intens la un lucru pe care îl dorești. Și dacă nu rîzi, Zamolxe îți îndeplinește dorința. Altfel, nu. Am procedat cu toții întocmai. Rovin însă nu s-a putut abține și a rîs. Ca la o comandă, toți am izbucnit în hohote. Așa se face că am părăsit veseli acele locuri învăluite în legendă...».

«...Cărarea dispăruse și înaintam din ce în ce mai greu. Agățați de stînci, căutînd cu piciorul locul de sprijin, înaintam încet, cu mare grijă. Ică, fiind cel mai voinic, dădea mîna fetelor, prindea rucsacurile celor care nu le mai puteau ridica, întindea cîte o creangă salvatoare celor care alunecau...».

Ziua a doua (23 iulie).

«...Ne-am împărțit în trei grupuri și ne-am răspîndit pe la casele din Măguri. Grupul lui Rovin a cules legende despre Chicera Comorii și despre Iancu, cel condus de Ică s-a întors cu vechi obiecte (o icoană pe sticlă, un ciocan pentru bătut cercurile și o mizdreală), iar grupul nostru, condus de tovarășa comandantă, a mers la cea mai veche casă din sat unde a descoperit o mulțime de obiecte de uz casnic foarte vechi.

«...Cina a fost foarte gustoasă. După tocănița de bureți cu smîntînă, pe care am mîncat-o cu mămăliguță, am băut pe săturate lapte cald. Obosiți de drum, am intrat în corturi, ne-am băgat în sacii de dormit și ne-am culcat, în timp ce cu cojocul în spinare, plantonul ne veghea somnul!».

Ziua a treia (24 iulie)

«...Pășunile alpine se întindeau ca un covor moale. Fînețele erau prin partea locului mai colorate decît oriunde. Într-o frumoasă poiană am dat de «mutăturile» albăcenilor. Sătenii din Albac vin primăvara în aceste locuri unde-și aduc cu ei vacile, oile și porcii, ba chiar și găinile și nu mai coboară în sat decît toamna, tîrziu. Cînd pleacă pe la casele lor, duc cu ei «budiile» pline cu brînză, «păscărițele» pline cu smîntînă și oalele de pămînt umplute cu unt.

«...În poienița erau așa de multe afine, încît am mîncat pe săturate...».

Ziua a patra (25 iulie)

«...Luna se ridicase pe cer și se vedea totul ca-n palmă. Era o priveliște de vis. În timp ce nu-ne mai săturam privind-o, de pe Bătrîna, muntele vecin, a răsunat chemarea unui tulnic. După cîteva clipe din spatele nostru au prins să-i răspundă altele. Atunci ne-am dat seama că peste tot se aflau stîne».

Ziua a cincea (26 iulie)

«...După o oră am ajuns la Apa din Piatră. Pe cărările din jur se îndreptau spre izvor trei turme de oi. Înșirate unele după altele pe cărările înguste de munte, oile păreau niște șiruri de mărgele... Baciul Petre ne-a spus mai întîi o chiuitură, apoi ne-a cîntat o frumoasă colindă în care am descoperit, cu uimire și bucurie, o variantă locală a Mioriței».

DRUMUL ACESTA I-A DUS ȘI SPRE AFIRMARE...

Ziua a șasea (27 iulie)

«...Pînă la Cetățile Ponorului am mers foarte mult. Cel mai greu a fost coborîșul și urcușul spre Dolina a doua. În Dolina a treia, peisajul sălbatic, nemaiîntîlnit, ne-a înfiorat. Balcoanele de bîrne, lucrate de mîna omului, aflate deasupra colților de piatră, ca să facă trecerea mai lesnicioasă, păreau niște uriașe cuiburi de rîndunici».

Ziua a șaptea (28 iulie)

«...Am coborît prin pădure și-am ajuns repede la Izvoarele Someșului Cald, cel mai îndepărtat punct al itinerariului nostru. Firișorul acesta de apă a săpat din loc în loc, în roca moale, niște «căldări» în formă de melc, în care apa face ochiuri. E o încîntare să le privești. Au pereții verzui, iar pe fundul lor sînt risipite o mulțime de pietricele de cele mai diverse culori.

Ziua a opta (29 iulie)

La Izbucul Ponor, am găsit tabăra de corturi a pionierilor din Cluj. Totul dovedea o mare fantezie, de la alegerea locului, pînă la denumirea «bulevardelor» și «piețelor» micuțului orășel de pînză multicoloră.

Ziua a noua (30 iulie)

«...După o oră de urcuș greu, n-am izbutit să atingem vîrful. Codrul de brad era atît de des, încît nu pătrundea nici o rază de soare. Aveam impresia că s-a înnoptat. Atunci, ne-am dat seama că ne-am rătăcit, dar nu eram speriați, dimpotrivă, ne bucuram de aventură».

Ziua a zecea (31 iulie)

«...Din Măguri ne-am îndreptat cu forțe noi spre casă. Pînă și măgărușii și Codruț se grăbeau. Izvoarele erau din ce în ce mai dese. Frunzele mestecenilor tremurau în bătaia vîntului. Pădurile de foioase nu sînt așa de mărețe ca cele de brad, în schimb sînt mult mai prietenoase, mai primitoare».

«...Cînd am apărut pe culmea de deasupra satului, am fost observați imediat. Au ieșit în calea noastră o mulțime de oameni. «Pînă unde ați ajuns?»— a fost prima lor întrebare. Și cînd le-am spus că pînă la Izvoarele Someșului. Badea Roman ne-a zis: «Ați făcut o treabă frumoasă, măi copii!...»

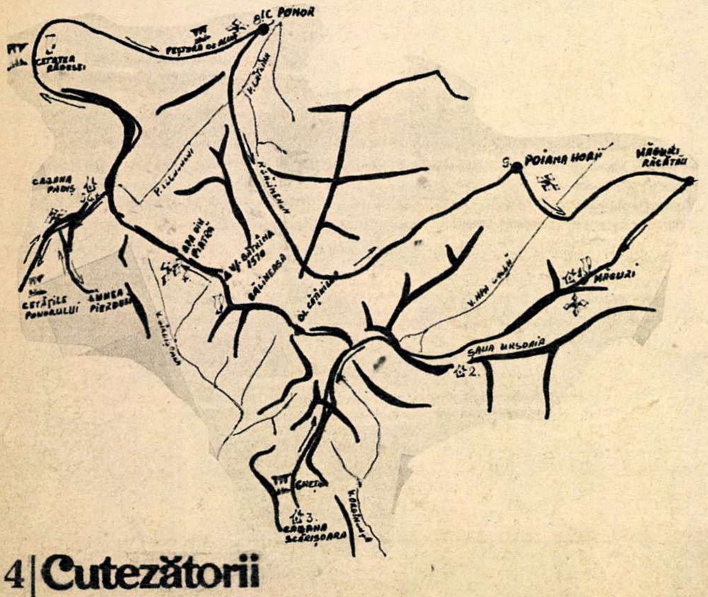

AICI EXPEDIȚIONARII AU DESCOPERIT OBIECTE ETNOGRAFICE DE VALOARE...

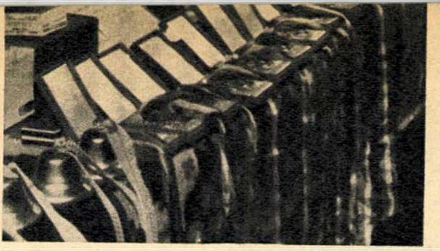

SPECTATORII SÎNT NUMAI OCHI ȘI URECHI...

CLIPA MULT AȘTEPTATĂ: PRIMESC TROFEUL «SCUTUL

ÎN MIJLOCUL EXPEDIȚIONARIL
SE AFLĂ SECRETARUL ORGANIZ
ȚIEI DE BAZĂ DIN COMUNĂ, UN
DINTRE CEI MAI STATORNICI S
ȚINĂTORI AI EXPEDIȚIEI.

«SORȚII» CARE AU DECIS CUI SĂ FIE ACORDATE PREMIILE CONCURSULUI FULGER «SFINX-CUTEZĂTORII».

DARURILE

Răcătău

COMUNICAT

(urmare din pag. 3)

ÎNMÎNAT DE CĂTRE REDACTORUL ȘEF AL REVISTEI «CUTEZĂTORII». ECHIPAJUL A MAI FOST DISTINS, DE ASEMENEA, CU FANIONUL DE ONOARE «EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII» CLASA I. TUTUROR MEMBRILOR, INCLUSIV COMANDANTULUI, LE-AU FOST ÎNMÎNATE DIPLOME ȘI MEDALII DE ARGINT. ATÎT ECHIPAJUL, CÎT ȘI FIECARE MEMBRU AL SĂU, AU PRIMIT, DE ASEMENEA, NUMEROASE PREMII ÎN OBIECTE, PRINTRE CARE: UN APARAT DE FILMAT CU CELULĂ FOTO-ELECTRICĂ, ZECE CEASURI DE MÎNĂ, STILOURI, PIXURI.

CU ACELAȘI PRILEJ S-A DESFĂȘURAT O ȘEZĂTOARE LITERARĂ, ÎN CADRUL CĂREIA AU CITIT DIN LUCRĂRILE LOR MIHAI NEGULESCU ȘI PETRE GHELMEZ (VERSURI) ȘI CONSTANTIN DIACONU (PROZĂ).

ÎN ÎNCHEIERE, S-A DESFĂȘURAT UN CONCURS FULGER «SFINX-CUTEZĂTORII», DOTAT CU PREMII ÎN OBIECTE ȘI ABONAMENTE PE UN AN LA REVISTELE «CUTEZĂTORII» ȘI «RACHETA».

LA RĂCĂTĂU, ÎNTR-O CASĂ VECHE, EXISTĂ DOUĂ ÎNCĂPERI PLINE CU ASEMENEA «COMORI» ADUNATE DE CĂTRE COPII.

Trofee într-un sat de munte

Am zăbovit clipe prelungi, privind tăcut și mișcat, ungherul de comori și de istorie, de mîndrie și de reculegere pe care inimoșii elevi din Răcătău l-au închinat memoriei lui Avram Iancu.

În incinta ospitalieră a Muzeului școlar ne-am întîlnit cu cîțiva pasionați colecționari și muzeografi, membri ai echipajului «Șoimii Iancului», cîștigător al trofeului «Scutul Dacic».

Ziua aceea de neuitat, cînd le-am fost oaspete m-a făcut să înțeleg că:

- la pregătirea și bucuria succesului, bucurie care a făcut ocolul satului, a participat cu mic, cu mare întreaga suflare a Răcătăului;
- prin felul în care și-au dobîndit o bună parte din mijloacele materiale ale expediției, muncind ca ajutori de zugravi, marcînd bușteni la pădure, recuperînd deșeuri, binemeritînd recompensa materială a diferitelor întreprinderi sau a... bunicilor, «șoimii» au oferit colegilor lor din toată țara un excelent exemplu de pasiune în realizarea țelului propus;
- pe lîngă basorelieful de aramă cu efigia lui Decebal, oferit de «Cutezătorii», băieții și fetele din Răcătău își dobîndiră, în expediție, trofeul de aur al PRIETENIEI, al CUTEZANȚEI și FANTEZIEI, al ÎNCREDERII-ÎN-PROPRIILE-PUTERI.

I-am întrebat, către seară, dacă nu au de gînd să așeze și proaspăt-dobînditul trofeu, Scutul Dacic, într-o vitrină sau pe un piedestal, printre celelalte exponate, în interiorul muzeului Avram Iancu. «Dragostea noastră pentru excursii și expediții — mi-au spus ei cu dezarmantă sinceritate — nu a devenit și nu avem de gînd să devină prea curînd... obiect de muzeu!».

Au de gînd ca, peste zece ani, la cea de a unsprezecea ediție a Expedițiilor Cutezătorii, «cei 11» să reediteze împreună, indiferent încotro îi vor conduce anii, itinerariul și peripețiile expediției pentru care au primit acum Scutul Dacic.

Se pare că Dorin Dimitriu — tînărul sculptor care a modelat în acest an Busola de Aur, Scutul Dacic, Sfinxul Carpaților și celelalte trofee — se gîndește de pe acum la un «trofeu special», intitulat, cu vibrantă simplitate PRIETENIE.

MIHAI NEGULESCU

Emoții la pătrat

N-am putea spune că nu sîntem obișnuiți cu întîlnirile dintre noi și cititorii noștri. N-am putea spune, de asemenea, că nu avem emoții, de fiecare dată, în pragul unui asemenea dialog viu, de la gînd la gînd, de la privire la privire, de la inimă la inimă cu copilăria însăși. Și totuși, ceea ce simțeam acum, fiecare dintre noi, cei care lăsasem pentru scurtă vreme treburile redacționale, pentru a merge la Răcătău, în Apuseni, să înmînăm premii expediționarilor ce cîștigaseră mult rîvnitul trofeu «Scutul dacic» nu semăna de loc cu ceea ce simțisem altă dată, în ocazii asemănătoare. Și aveam motivele noastre să fim mai nerăbdători ca altă dată, să fim noi înșine mai emoționați. Știam că aici, la Răcătău, într-un fel, la expediția celor zece cutezători participase întregul sat. «Cînd am plecat în munte, mic și mare, ne-au condus pînă la marginea satului: părinți, cunoscuți, rude. Ne-au urat drum bun, și s-au interesat tot timpul de mersul expediției», *ne-a mărturisit tovarășa profesoară MARIA IONIȚĂ, comandantul echipajului. În timpul întîlnirii noastre cu copiii, tovarășul Petruța, secretarul comitetului de pa
mună, s-a ridicat și a spus:* «Eu
să vă zic altceva, dragi copii, de
atît, că faptele voastre frumoase ne bucură pe noi toți, fac cinste satului nostru, și mă fac și pe mine să mă mai simt încă o dată copil».

Erau în sală, la această întîlnire, nu numai copii, pionieri și școlari din Răcătău, prieteni de nădejde ai revistei noastre «Cutezătorii». Erau și mulți părinți. Erau și mulți bunici, deși iarna, care acoperise drumurile satului cu zăpadă lunecoasă și strălucitoare, ar fi putut să-i țină în casă. Dar tocmai o astfel de bunică, înveșmîntată în straiele ei atît de frumoase, prin partea locului, a ținut să ne tragă de-o parte la ieșirea din sală și să ne mai întrebe încă o dată spre încredințare:

— Așa-i că avem faini feciori aici, la Răcătău?

— Așa-i!

— Și fete mîndre?

— Și...

— Să fie sănătoși cu toții, că mare bucurie ne-or făcut ei astăzi.

— Să fiți și dumneavoastră, bunicii și părinții, la fel de sănătoși și să mai creșteți asemenea fete și feciori faini, le-am spus și noi. Bucuria va fi și a noastră de fiecare dată, și, cu atît mai mult, a lor.

PETRE GHELMEZ

EXPEDIȚIONARII ȘI COLEGII LOR S-AU FOTOGRAFIAT ÎMPREUNĂ CU REPREZENTANȚII REVISTEI «CUTEZĂTORII».

AL ! UNIC ! ARENA UMORULUI !

IMUL CONCURS BENZI DESENATE:

rile colegului Minitehnicus“

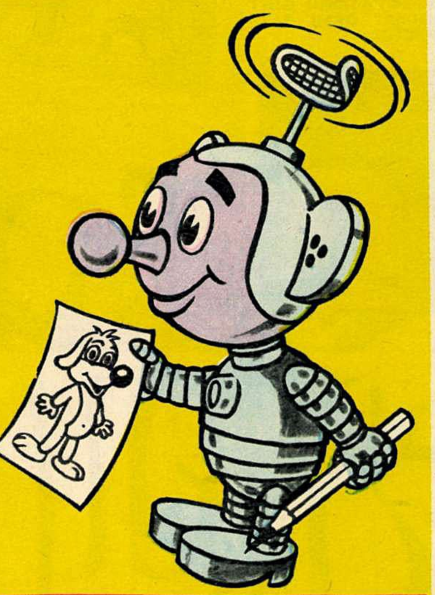

ÎNTÎMPLAT PÎNĂ ACUM?

tarea redacţiei «Cutezătorii», gra- rizian C. Arnal (autorul celebru- e Chien) a desenat, recent, în semn mpatie pentru participanţii la bine- scutul nostru concurs «Minitehnicus», ntru toţi cititorii revistei un personaj: ul **Minitehnicus**. Dacă-l veţi exa- cu atenţie, veţi observa, desigur, că s-a inspirat cu acest prilej şi din lucră- care le-aţi trimis voi la concursul ene organizat anul trecut de redacţia ră şi denumit chiar «Colegul Mini- us».

VA FI?

cum se vede atît pe coperta acestui cît şi în pagina de faţă, între Pif egul Minitehnicus s-a şi înfiripat o oasă prietenie. Oare prin ce peripeţii trece ei, ce întîmplări cu haz şi cu tîlc şteaptă? Ei bine, toate acestea ni le ţi arăta chiar voi cititorii revistei noastre. ă propunem, deci, să vă imaginaţi şi să esenaţi aceste aventuri: la şcoală, la joacă, lumea ştiinţei şi tehnicii, în anul 2 000 au... în anul 20 000, în galaxia noastră şi alte galaxii ş.a.m.d.!

CUM VEŢI LUCRA?

Veţi folosi forma grafică a «benzii desenate» avînd grijă ca:

— planşa să nu depăşească dimensiunile unei pagini din revista «Cutezătorii»;

— puteţi folosi ca eroi, atît personajele desenate pe coperta noastră (colegul Minitehnicus şi Pif) cît şi alte personaje din cele două reviste «Cutezătorii» şi «Pif»:

— planşa să cuprindă un episod complet;

— puteţi realiza desenele atît în culori, cît şi în alb-negru;

— autorul poate lucra fie pe un scenariu creat de el însuşi, fie pe un scenariu creat de un prieten. În acest caz, avem de-a face cu doi autori, deci desenele şi scenariul vor fi semnate şi premiate fiecare în parte.

IMPORTANT:

Fiecare participant poate trimite una sau mai multe planşe (dar fiecare planşă va cuprinde un episod de sine stătător).

RSULUI

a juriului care va examina intra cunoscuţi graficieni, re- itori pentru copii, redactori. Pre- dintele de onoare al juriului: **C. ARNAL** (Franţa).

PÎNĂ CÎND PUTEŢI TRIMITE LUCRĂRILE?

Concursul «Aventurile colegului Minitehnicus» începe o dată cu publicarea acestui regulament şi se încheie la 1 iunie 1970 (data poştei). Lucrările sosite după această dată nu vor mai putea intra în concurs!

Adresa pe care veţi expedia lucrările: revista «Cutezătorii», Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1, etajul 9, camera 913, «Pentru Colegul Minitehnicus».

Tuturor — succes!

PREMIILE

Premiul I: UN MAGNETOFON ŞI ABONAMENTE pe cîte un an la revistele «Pif» şi «Cutezătorii».

Premiul II: O CHITARĂ ELECTRICĂ şi ABONAMENTE pe cîte un an la «Pif» şi «Cutezătorii».

Premiul III: O BICICLETĂ ŞI ABONAMENTE pe cîte un an la «Pif» şi «Cutezătorii».

Pentru cel mai bun **SCENARIU**, pentru cele mai bune **GAG-URI**, pentru cele mai reuşite replici, pentru **UMOR** vor fi atribuite premii speciale constînd în cîte un **CEAS** de mînă şi **ABONAMENTE** pe 6 luni la «Pif» şi «Cutezătorii».

Se vor mai atribui 15 menţiuni în obiecte şi abonamente.

CELE MAI BUNE LUCRĂRI VOR FI PUBLICATE. ELE VOR FIGURA DE ASEMENEA, ÎN EXPOZIŢIA INTERNAŢIONALĂ «MINITEHNICUS—1970».

INTERV NOS

CUTEZĂTORII: *Sînteţi oa petele unei reviste cu un milio de cititori, pionieri şi şcolari c cresc în spiritul stimei, respectu lui şi prieteniei faţă de copiii di întreaga lume. Cum apreciaţi aportul publicaţiilor pentru copii din diferite ţări, la realizarea obiectivelor majore ale C.I.M.E.A.?*

TIBOR LAKATOŞ: În primul rînd, aş vrea să mulţumesc pentru amabila invitaţie pe care redacţia mi-o adresează şi, în numele Comitetului nostru, vreau să felicit în mod oficial şi prietenesc revista dumneavoastră, care îşi aduce o interesantă şi valoroasă contribuţie la formarea tinerei generaţii, asigurîndu-vă în acelaşi timp că revista **«Cutezătorii»** este binevenită, ca un mesaj prietenesc, în fiecare ţară. Prin schimburi de materiale cu revistele similare, **«Cutezătorii»** contribuie în mod special la întărirea frăţiei, a prieteniei dintre copiii aparţinînd diferitelor organizaţii pionereşti. Apreciind munca redacţiei dumneavoastră, trebuie să amintesc că şi revistele celorlalte organizaţii pionereşti contribuie la realizarea obiectivelor majore ale C.I.M.E.A. Cîteva exemple: toate manifestările internaţionale organizate de C.I.M.E.A. sînt popularizate prin articole, reportaje şi fotografii interesante. Personaje simbolice, familiare copiilor de pe diferite meridiane, **Ţăndărică, Pif, Vicky-Cimea. Frősi, Colegul Minitehnicus, Murzilka,** şi altele sînt cunoscute în multe ţări, popularizînd verva, fantezia şi prietenia copiilor din lumea întreagă.

CUTEZĂTORII: *Anul trecut, copii români au participat, alături de colegii lor din alte ţări, la interesante acţiuni ale*

pretutindeni trăiesc copii ◆ pretutinden

VICKY-CIMEA REPORTER LA «CAVALCADA PRIETENIEI»

Printre numeroasele modalităţi prin care copiii de pe toate meridianele pămîntului se pot cunoaşte mai bine, pot lega prietenii trainice, se numără şi manifestările culturale internaţionale. O astfel de manifestare a fost şi cea din vara anului trecut, găzduită în localitatea Malakoff, de Uniunea pionierilor francezi «Les Vaillants» — **CEA DE A II-A EDIŢIE A CAVALCADEI PRIETENIEI.**

Printre oaspeţi s-a aflat şi un grup de pionieri români.

RIZONTURI CONTEMPORANE ale COPILĂRIEI

C.I.M.E.A. precum **Tetratlonul Prieteniei**, *concursul* **«Cum văd eu lumea»** *(desene), tabere internaționale, turnee artistice, concursul literar* **«Viitoarea mea vocație»** *(Eu în anul 2000),* **«Cavalcada prieteniei»** *etc. Ce oferă copiilor și adolescenților, pe linia adîncirii cunoașterii și prieteniei, anul 1970?*

TIBOR LAKATOS: *Prezidiul nostru apreciază mult participarea activă a copiilor și pionierilor români la manifestările internationale organizate de C.I.M.E.A. Noi sîntem, de exemplu, foarte bucuroși că în anul 1971,cea de a XV-a ediție a concursului internațional de atletică ușoară,* **«Tetratlonul prieteniei»** *va fi organizată în România. Anul acesta, noi contăm mult pe participarea activă a pionierilor români la* **«Cavalcada prieteniei»** *organizată sub auspiciile C.I.M.E.A. la Paris, care va fi o importantă manifestare culturală a copiilor din țările socialiste, precum și din alte țări. Pionierii francezi îi așteaptă cu drag pe prietenii lor români, avînd încă viu în amintire marele succes pe care echipa de dansuri populare românești l-a repurtat anul trecut la Malakoff, în Franța, tot cu ocazia* **«Cavalcadei prieteniei»**.

De asemenea, aceeasi participare frumoasa a copiilor din România la o acțiune internațională am avut ocazia s-o constat acum cîteva zile la Moscova cu ocazia vernisajului expoziției de desene ale copiilor din 55 de țări, intitulată **«Cum văd eu lumea»**. Expoziția aceasta a fost organizată în urma unui concurs inițiat de redacția **«Pionierskaia Pravda»**, la care au sosit peste 120 000 de lucrări.

In momentul de față se conturează și rezultatele concursului literar internațional, intitulat **«Viitoarea mea vocație»** (Eu în anul 2000) la care, încă de acum, putem constata că lucrările cu care participă micii literați români, (pe care, de altfel, revista **«Cutezătorii»** i-a și răsplătit cu frumoase premii) sînt lucrări prețioase, interesante, reflectînd dorința sinceră a tuturor copiilor români de a trăi într-o societate socialistă modernă, dezvoltată, unde lumea sè va bucura și de realizările copiilor isteți.

CUTEZĂTORII: *După cum se știe, România va găzdui, în vara aceasta, conferința internațională* **«Educația copilului în fața progresului științei și tehnicii contemporane»**. *Ce semnificație acordați acestui eveniment?*

TIBOR LAKATOS: Am primit cu multă satisfacție și bucurie inițiativa Consiliului Național al Organizației Pionierilor din Republica Socialistă România de a organiza conferința internațională intitulată **«Educația copilului în fața progresului științei și tehnicii contemporane»**. Noi considerăm că acest eveniment va constitui una dintre cele mai importante manifestări internaționale în cadrul programului C.I.M.E.A. Credem că o asemenea acțiune de prestigiu va contribui și mai mult la realizarea unui substanțial schimb de experiență pe plan internațional, la perfecționarea metodelor și mijloacelor de inițiere a copiilor în lumea fascinantă a științei și tehnicii contemporane și mai ales **viitoare** — aș sublinia eu.

CUTEZĂTORII: *Redacția noastră, prin diferite modalități specifice (*«**Clubul Minitehnicus**», *suplimentul tehnico-științific* **«Racheta cutezătorilor»**, **«Expedițiile Cutezătorii»**) *se preocupă cu consecvență de inițierea copiilor în lumea tehnicii, de lărgirea orizontului de cunoștințe, de preorientarea lor profesională. Cititorii noștri ar dori să știe ce acțiuni similare desfășoară alte organizații și reviste ale copiilor din alte țări.*

TIBOR LAKATOȘ: Noi apreciem în mod deosebit activitatea revistei **«Cutezătorii»** și a suplimentului său **«Racheta»** în această direcție. Permiteți-mi să vă prezint totodată și felicitările lui **Vicky**, pe care cititorii îl cunosc de pe coperta numărului 2, din acest an, al revistei **«Cutezătorii»**. El este prieten bun cu **Colegul Minitehnicus** cu care sperăm să-i înlesnim o convorbire prin «viu grai» în iulie a.c. la expoziția cu participare internațională «EXPO-MINITEHNICUS '70» organizată de Consiliul Național al Organizației Pionierilor din România.

C.I.M.E.A. se ocupă cu consecvență de introducerea copiilor în lumea tehnicii și promitem că vă vom trimite spre publicare fotografii și informații documentare privind activitatea tehnico-științifică a copiilor din diferite țări.

Intenționăm,de asemenea,ca în 1971 să organizăm o conferință internațională despre o temă foarte dragă tuturor copiilor: **«Rolul educativ al jocului»**. Vom organiza cu această ocazie și o expoziție internațională de jucării. Bineînțeles că, în cadrul acestei conferințe, noi vom valorifica și concluziile apropiatei conferințe de la București, dat fiind că — astăzi — și jocul, și tehnica lui se modernizează. Noi trebuie să ținem seama de aceasta. Copiii înșiși ne cer acest lucru. Ne referim de pildă, la **Colegul Minitehnicus**, personajul dumneavoastră-simbol, care amintește parcă și adulților că noi, și într-o epocă de tot mai intensă tehnicizare, avem datorii sporite față de jocurile și fantezia copilăriei. De ce nu i-am familiariza pe copii, cu tehnica, tot «în joacă» — așa cum de altfel reușiți dumneavoastră foarte bine în cadrul concursului Minitehnicus?

CUTEZĂTORII: *Cum vă place «Colegul Minitehnicus» desenat pentru revista noastră de către C. Arnal?*

TIBOR LAKATOS: Sînt sigur că nu numai mie, dar și lui **Vicky** al nostru i-a plăcut foarte mult. Sperăm, de altfel, împreună cu dumneavoastră, că printre oaspeții de onoare ai Conferinței internaționale din iulie, de la București, va fi și strălucitul . «părinte al lui Pif — le-chien» graficianul parizian C. Arnal. Cunoscîndu-l bine ca pe un mare prieten al copiilor, sînt sigur că va va vizita.

CUTEZĂTORII: *Ce ați dori să transmiteți fiecăruia dintre cititorii revistelor* **«CUTEZĂTORII»**, **«JÓBARAT»** *și* **«RACHETA CUTEZĂTORILOR»**.

TIBOR LAKATOS: Pentru cei un milion de cititori ai revistelor **«CUTEZĂTORII»**, **«JÓBARAT»**și **«RACHETA CUTEZĂTORILOR»**, transmit salutările cele mai călduroase ale prieteniei și frăției, atît în numele tuturor membrilor Prezidiului C.I.M.E.A., cît și în numele cutezătorului **Vicky–Cimea** care se va deplasa în iulie la București ca să-i salute personal pe **Profesorul Parbriz**, pe **Olguța**, pe **Dan Buzdugan** și, bineînțeles pe **Colegul Minitehnicus**.

CUTEZĂTORII: Vă mulțumim!

trăiesc copii pretutindeni trăiesc copii

La deschiderea serbării de la Malakoff, grupurile de pionieri au sosit într-o revărsare de bucurie (foto 1). Frumusețea și culoarea portului nostru popular cît și dansurile prezentate de pionieri, au făcut o impresie copleșitoare (foto 2). Nu se cunosc între ei, dar zîmbetul a și stabilit punți de legătură. Pace, prietenie și solidaritate, iată mesajul manifestărilor de la Malakoff (foto 3).

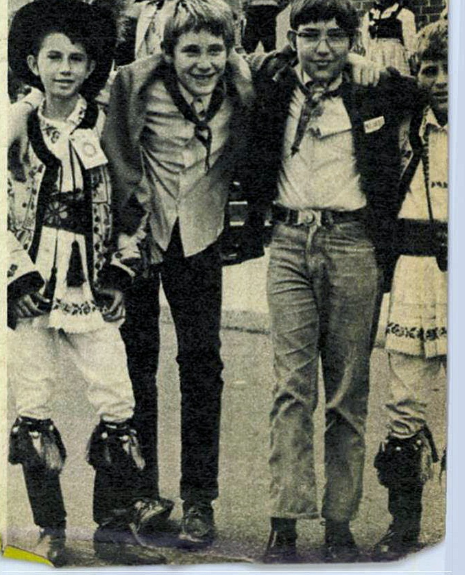

ce așteptăm de la Guadalajara MEXICO 1970?

Timp de 40 de ani — adică de la primul campionat mondial, desfășurat în 1930, la care România a participat fără preliminariile de azi — am așteptat cu ardoare ca reprezentativa noastră să se califice în turneul final al acestei competiții de prestigiu. Acum, cînd steagul roșu-galben-albastru flutură pe portalurile stadionului Azteca de la Ciudad de Mexico, alături de alte 15 stindarde ale marilor reprezentative de pe glob, un sentiment de legitimă mîndrie îi stăpînește pe toți cei 20 de milioane de români. Cu o reală pasiune îi vom urmări, deci, pe jucătorii noștri în marea, uriașa încleștare din această vară, cînd din 16 echipe se va proclama un «Campeone mundiale» pe timp de 4 ani.

Sorții scoși din urnă de către micuța Monica Maria Canedo au așezat echipa României alături de alte două campioane ale lumii: Anglia (1966) și Brazilia (1958 și 1962), precum și de o vice campioană — Cehoslovacia — în competiția din Chile. Sîntem, deci, prezenți în cea mai puternică grupă — a III-a — în care echipa lui Pelé vrea să-și adjudece definitiv «Cupa Jules Rimet» (pentru tripla performanță scontată), aceea a lui Bobby Charlton să-și arate virtuțile de joc și în deplasare, nu numai «acasă», iar a lui Adamec să reediteze «isprava» de acum 8 ani, cînd Masopust a înscris primul gol fenomenalului Gilmar.

În lupta dintre acești titani ai soccerului mondial, ce ne așteaptă pe noi, reprezentanții fotbalului carpato-danubian?

Știu prea bine că **în fotbal nu există echipe învinse și nici învingătoare de drept.** *Rezultate optime nu pot obține, chiar în Mexic, decît acele formații care, indiferent de numele sonore ale țării sau ale vedetelor respective, vor aplica la modul superlativ cele mai noi principii ale fotbalului modern, și, mai ales, vor dărui totul în joc.*

Este drept că reprezentativa noastră trebuie să înlăture din calea ei cel puțin două din cele trei «mari puteri» ale fotbalului mondial, spre a se plasa pe unul din locurile ce-i vor da dreptul să pășească în «sferturile de finală», în care se vor alinia jumătate din participanții turneului din Mexic '70. Pentru a trece și acest examen decisiv, reprezentanții fotbalului nostru, în frunte cu selecționerii și antrenorii lor, sînt datori să depună un imens volum de muncă în pregătirea la toți factorii. Nu putem face, acolo, un simplu act de prezență, situație în care s-a aflat în multe ediții C.M. echipa Elveției, mereu clasată pe locul 16... Chiar dacă e greu să cîștigăm una dintre cele trei medalii, nu putem fi taxați drept veleitari dacă nu țintim la o comportare cît mai onorabilă, ilustrată prin calitatea jocurilor și rezultate corespunzătoare. Înbinînd elementul «spectacol» cu realismul jocului, virtuozitatea specific latină cu eficiența cutezanței, conștienți și de prerogativa de-a reprezenta țara în plin avînt, sîntem convinși că tricolorii noștri vor pune în valoare toate însușirile native ale poporului nostru, dublate de intensitatea pregătirii și de forța morală a echilibrului psihofizic.

Nu ne îndoim că echipa ce ne va reprezenta în Mexic, va face onoare fotbalului nostru.

VIRGIL ECONOMU

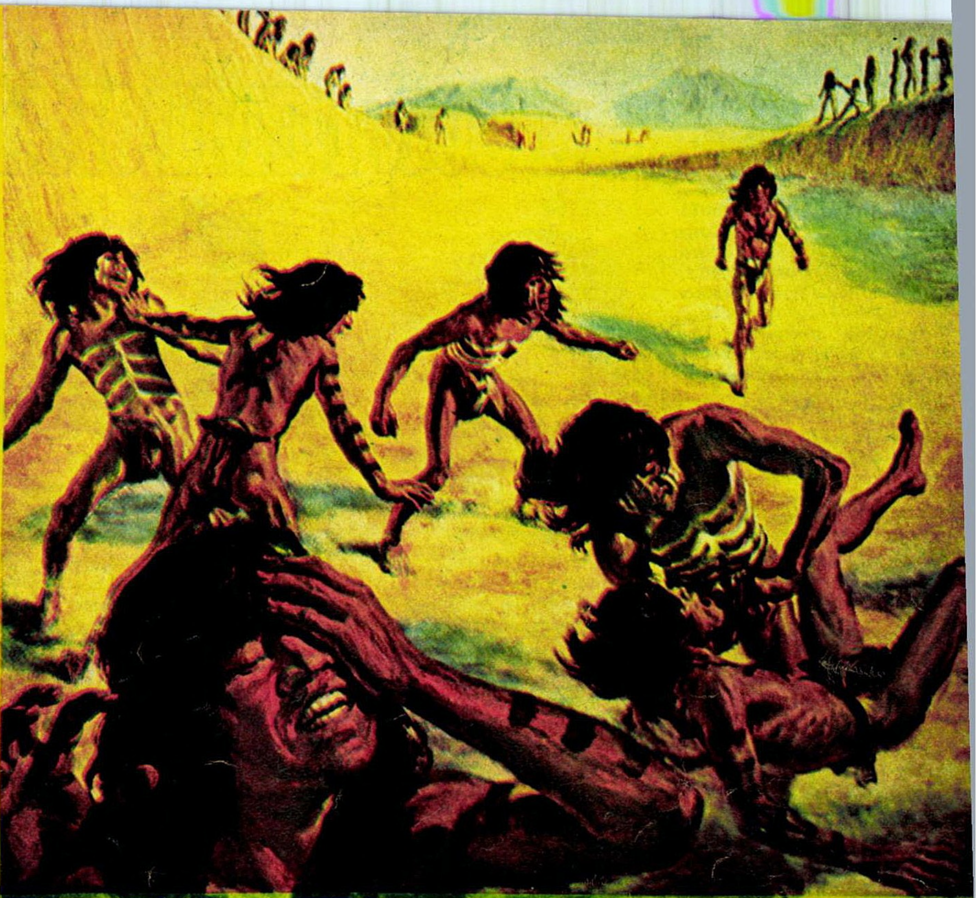

SPORTIVII

Cuprinsi încă de pe acum de febra pregătirilor pentru marea confruntare fotbalistică ce va a
loc vara aceasta în capitala Mexicului si-n alte cîteva localităti mai apropiate sau mai depărtate de acea
metropolă, probabil că foarte putini sînt jucătorii, antrenorii si specialistii care să aibă răgaz să privea
ceva mai adînc în istoria acelor locuri. Noi însă, aflîndu-ne dincoace de tusă, fiind departe de miezul
candescent al acestui eveniment, în asteptarea îndepărtatelor «ore fierbinti», răscolim prin cărti si revi
mai vechi si mai noi. Asa se face că-ntr-una din zile am descoperit cu uimire si bucurie, că pe aceste
leaguri, unde peste cîteva luni balonul rotund va fi disputat cu intensitate, jocul cu mingea e cunoscu
practicat de cîteva mii de ani...

Spre nord de Guadalajara, în apropierea graniței dintre Mexic și Statele Unite ale Americii, pe o suprafață cam de patru ori mai mare decît Oltenia, se întinde deșertul Gila, străbătut de rîul cu același nume. Acum 2000 de ani, cu mult înainte de apariția renumitei civilizații aztece, aceste meleaguri, roditoare pe atunci, au fost locuite de indienii **hohokam** care populau întregul podiș mexican, pînă la nord de Rio Grande. Indienii aceștia aveau așezări stabile (milenarul oraș Teotihuacan, aflat la circa 60 kilometri de Ciudad de Mexico, care stă părăsit de peste 1000 de ani, le-a aparținut lor, fiind mai mare chiar decît Roma antică), se ocupau cu cultivarea pămîntului și-și confecționau din piatră, os și lut ars atît uneltele necesare, cît și idolii pe care-i venerau.

De aproape 30 de ani, arheologul american Emil Haury cercetează nordul acestei regiuni pustii, plină de cactuși, care-și întind brațele spinoase spre soarele arzător, unde azi nu trăiesc decît șerpi, șobolani și șopîrle. Atît el, cît și ceilalți arheologi, care au răscolit nisipul fierbinte și stîncile calcaroase ale deșertului, au scos la lumină numeroase obiecte de uz casnic, cu o vechime de peste 2000 de ani și care dovedeau o admirabilă pricepere artistică a acestor indieni. Au mai fost descoperite, de asemenea, semințe de porumb și fasole, canale lungi de irigație. Și, printre toate acestea, marea arenă din **Orașul Șerpilor,** unde indienii se adunau în anume zile ale anului și practicau **jocul cu mingea.**

Din motivele decorative care împodobesc frumoasele vase de lut ale acestor indieni, precum și din alte izvoare s-a aflat, cu oarecare aproximație, în ce consta acest joc. Două grupuri de tineri goi, cu trupurile pictate cu diferite figuri, intrau în arenă conduși de un arbitru. Sub privirile spectatorilor de pe margine își disputau între ei o minge confecționată din cauciucul pe care îl scoteau din guayule (un arbust întîlnit și azi printre pietrele de la poalele Munților Stîncoși). Folosindu-se numai de cap, umăr și șolduri (lovitura cu piciorul nu era admisă), jucătorii celor două echipe își disputau între ei această minge, străduindu-se s-o introducă în «poarta» adversă, care consta într-un cerc fixat pe un perete. Ținta aceasta fiind foarte greu de atins, golurile erau mult mai puține și mai rare decît într-un meci de fotbal. Cînd se întîmpla însă ca un jucător să realizeze totuși această performanță, devenea ținta atenției

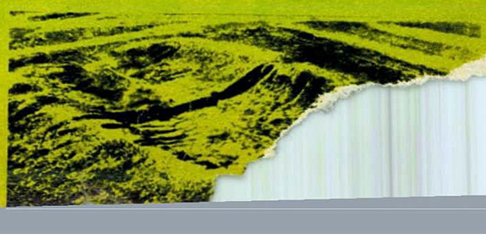

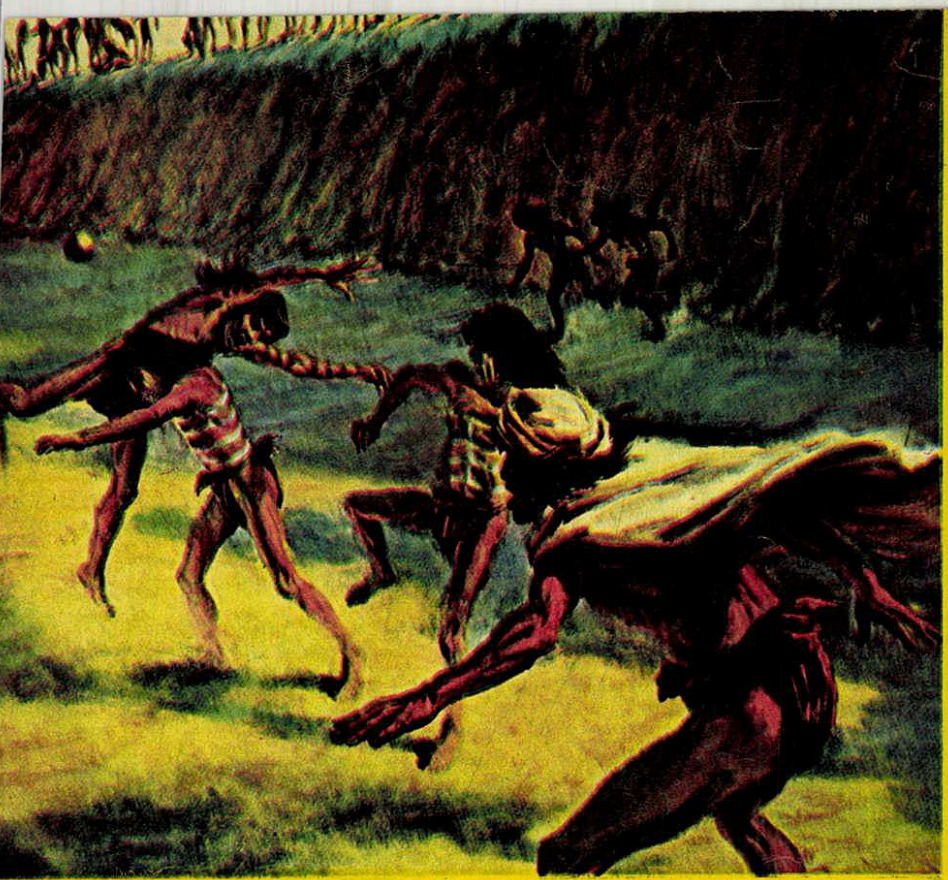

1

azteci

și motivul entuziasmului tuturor spectatorilor. Victoriosul era purtat pe brațe, aclamat și răsplătit cu cochilii de scoici pe care erau gravate artistic tot felul de șopîrle. Arheologul Haury, care a găsit în incinta acestui vechi stadion numeroase asemenea cochilii și pietre care aveau ca motive decorative siluete de șopîrle, presupune că această reptilă era legată de cultul sportului la indienii hohokam.

Mult mai tîrziu, în secolul al XIV-lea, cînd pe aceste meleaguri au fost puse bazele statului sclavagist aztec și a fost ridicată cetatea — templu de la Tenochtitlan — azi Ciudad de Mexico — se pare că preoții azteci au învățat și au preluat de la indienii hohokam jocul cu mingea. Așa se explică prezența balonului rotund în noua civilizație clădită pe ruinele celei străvechi. Numai că preoții azteci i-au dat un cu totul alt sens, transformînd disputa sportivă într-un joc ritual. Mărturie stau sculpturile de pe pietrele templelor aztece și maiașe care redau diferite scene din acest joc.

Apoi... Apoi, acum 450 de ani, cînd conchistadorul spaniol Hernando Cortez se apropia de Tenochtitlan, Moctezuma, regele aztecilor, tocmai participa la o partidă rituală de minge, pe care a trebuit însă să și-o întrerupă...

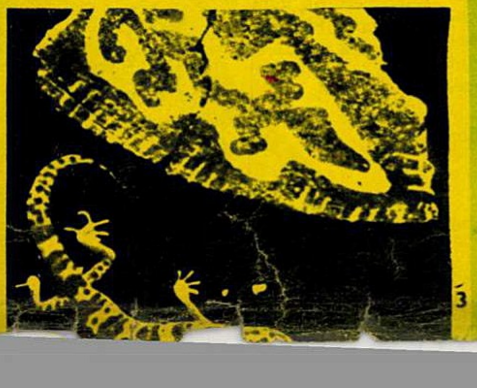

3

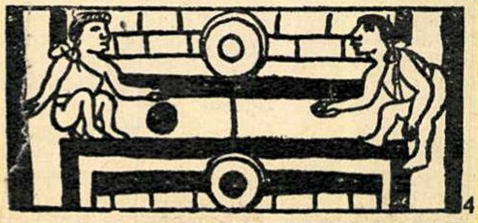

4

GUADALAJARA
istorie și actualitate

În anul 1526, după plecarea lui Cortez in Spania, in locul lui a fost numit guvernator al Mexicului maurul Don Nuna de Guzman. De numele acestuia sint legate paginile cele mai întunecate și mai singeroase din istoria conchistei spaniole. Într-una din numeroasele lui expeditii de jaf, Guzman a ajuns pînă la lacul Chapala, unde l-a prins si l-a schingiuit pe conducătorul aztec Caltzontzin, punînd mîna pe toate comorile sale. Cu acest prilej, toti aztecii capturati au fost vînduti negustorilor de sclavi de pe insulele Antille.

Apoi, in 1530, a fost ocupată o altă asezare a lor, situată lîngă acest lac si riul Santiago, pe care Guzman a denumit-o, Guadalajara, ceea ce în limba maură înseamnă «orașul stîncilor».

La 450 de ani de la intemeierea sa (vîrstă pe care și-o serbează în acest an), Guadalajara, azi capitala statului mexican Jalisco, avînd o populatie de 1,4 milioane locuitori este, ca mărime, al doilea oraș al Republicii Federale Mexic. Aici, pe stadionul acestui frumos (si ceva mai liniștit în comparatie cu metropola) oraș mexican, aflat la 1400 m altitudine, se vor desfășura marile bătălii fotbalistice din grupa a II-a a finalei campionatului mondial de fotbal.

Aici se va juca, de ce n-am spune-o, cea mai mare «carte» in posesia căreia fotbalul nostru a intrat după multi ani de... nenoroc. Vom cîștiga, vom pierde?... E prea devreme pentru a încerca să dăm un răspuns. Pînă la vară mai e. Și pînă atunci, Guadalajara (citește Guadalahara!) va fi, fără îndoială, o obsesie, de ea fiind legate sperantele și temerile noastre... fotbalistice.

5

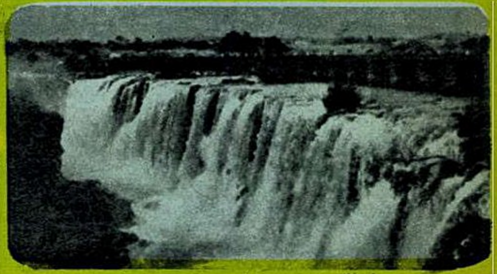

1) Desen imaginînd jocul cu mingea la indienii hohokom. 2) Străvechea bază sportivă descoperită de arheologul Haury în Orașul Șerpilor. 3. Piatră cu siluetă de șopîrlă descoperită în Orașul Șerpilor, care se presupune că simboliza sportul. 4. Moctezuma, disputînd o partidă de minge cu unul din prietenii săi. 5. Marea cascadă din apropierea Guadalajarei, denumită «Niagara Mexicului». 6. Asemenea spectacol, în care mingea este «eroul principal» e ceva obișnuit în Mexic.

6

Pagini realizate de
AUREL LECCA și
CONSTANTIN DIACONU

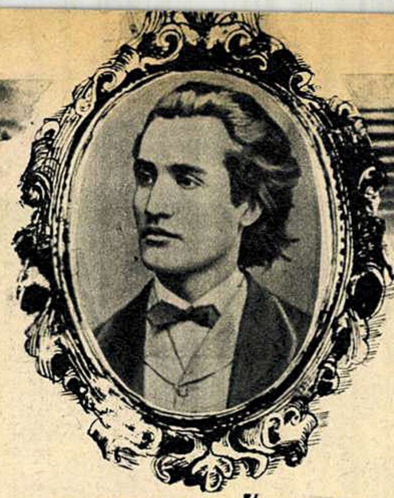

O SEARĂ LA JUNIMEA

«Convorbiri literare» — revistă de care se leagă al treilea și cel mai de răsunet «debut» al lui Mihai Eminescu (primul la Cernăuți, cu versuri omagiindu-l pe Arune Pumnul și al doilea la Oradea, în «Familia» lui Iosif Vulcan) a văzut lumina tiparului la 1 martie 1867. Revistă a Societății culturale «Junimea», care îl avea în fruntea ei pe profesorul — tînăr și el pe atunci — Titu Maiorescu, «Convorbirile» s-au născut din dorința de a lăsa mărturie scrisă urmașilor, despre îndeletnicirile literare (îndeosebi) ale membrilor «Junimii». Iacob (Jacques) Negruzzi, care avea să devină primul redactor șef al publicației (într-o vreme în care revistele aveau doar atît: un redactor șef...) povestește cum ideea de a edita revista s-a născut într-o seară de ianuar, 1867, în casa cu coloane elinești a boierului cărturar Pogor.

— Nu e păcat să rămîie, paginile ce le scriem, numai în cercul nostru restrîns? S-ar fi întrebat cineva stîrnind replica lui Maiorescu.

— Într-adevăr, s-ar cuveni să tipărim un mic jurnal literar în care să se cuprindă acele lucrări pe care le va aproba Societatea «Junimea».

— De ce un mic jurnal, coane Titus? — trebuie că a zis Pogor — să scoatem o revistă în toată legea. Fie ca revista să fie copilul «Junimii» și dacă o considerăm astfel, să-i dăm pruncului un nume. Ce zici, Jack?

— Poate că o denumire plăcută ar fi «Convorbiri literare».

— Primesc și eu acest titlu, a conchis Maiorescu, întrucît este fără pretenție! Așa-i domnule Pogor?

— Bravo! Titlul nu spune nimic. Admis!

De unde se vede că li se mai întîmpla și «bătrînilor» cărturari să se mai înșele. Departe de a fi un nume care «nu spune nimic», «Convorbirile» au rostit cuvîntul «ce exprimă adevărul» și au fost gazde primitoare a unui sfat de taină a scriitorilor noștri. De noua revistă literară s-a legat și o nouă «Direcție» literară în stare să exalte virtuțile scrisului românesc.

Cînd studentul Eminovici Mihai, cu nume astfel caligrafiat în cataloagele Universității vieneze a socotit că a sosit vremea să dea versurilor sale strai ales, de nobilă tipăritură, s-a adresat «Convorbirilor» ieșene.

Se împlinesc de atunci O SUTĂ DE ANI. Să-l lăsăm pe neobositul redactor al revistei să nareze evenimentul:

«Pe la sfîrșitul lunei februarie sau începutul lunei martie 1870, mă întorceam într-o seară acasă de la o adunare. Aruncînd ochii din întîmplare asupra mesei mele de lucru, văzui o scrisoare nedeschisă pe care nu o băgasem în seamă. Era adresată redactorului «Convorbirilor literare» și scrisă cu litere mici și fine ca de o mînă de femeie. Deschizînd plicul găsi o scrisoare împreună cu o poezie intitulată «Venere și Madonă», amîndouă iscălite M. Eminescu. Numele Eminescu nu avea aparența a fi real, ci îmi păru împrumutat de vreun autor sfiicios ce nu vrea să se dea pe față. Deprins cu pacheturi întregi de versuri și proză ce-mi veneau zilnic, mă pusei să citesc cu indiferență poezia «Venere și Madonă», dar de la a treia strofă care începea cu versurile:

Rafael, pierdut în visuri
ca-ntr-o noapte înstelată,
Suflet îmbătat de raze și
d'eterne primăveri...

interesul mi se deșteptă și merse crescînd pînă la sfîrșit. Foarte impresionat am cetit poezia de mai multe ori în șir, iar a doua zi des de dimineață m-am dus la Maiorescu cu manuscriptul în mînă: «În sfîrșit am dat de un poet», i-am strigat intrînd în odaie și arătîndu-i hîrtia «ai primit ceva bun? răspunde Maiorescu. Să vedem!». El luă poezia și o citi, apoi o citi și a doua oară și zise: «Ai dreptate», aici pare a fi un talent adevărat. Cine este acest Eminescu?».

Numele lui Eminescu, recunoscut atunci în Iașul zăpezilor legănătoare, e astăzi de nedespărțit de numele țării, de istoria și destinul ei. Ceea ce părea a fi «talent adevărat» avea să izbucnească grație «Convorbirilor» desenînd pe cerul poeziei românești astre fără de seamăn.

În vara aceluiași an 1870 — sînt O SUTĂ DE ANI DE ATUNCI — Iacob Negruzzi, în drum spre băi, avea să-l întîlnească pe Eminescu într-o cafenea vieneză. Nu-l cunoștea după chip și totuși, l-a recunoscut deîndată ce a intrat pe ușă: «Deodată se deschide ușa și văd intrînd un tînăr slab, palid, cu ochii vii și visători totodată, cu părul lung, negru, ce i se cobora aproape pînă la umeri, cu un zîmbet blînd și melancolic, cu fruntea înaltă și inteligentă, îmbrăcat în haine negre, vechi și cam roase». Convins că îl are în față pe Eminescu, convins că tînărul cu ochi umbroși nu putea fi decît EL, Negruzzi s-a sculat de pe scaun și i-a ieșit, familiar, în întîmpinare:

— Bună ziua, domnule Eminescu!

Tînărul i-a mărturisit, surprins

— Nu vă cunosc...

— Vedeți ce deosebire între noi, eu v-am cunoscut îndată.

— Poate nu sînteți din Viena?

— Nu.

— După vorbă sînteți din Moldova... poate din Iași?

— Chiar de acolo.

— Poate sînteți domnul... Iacob Negruzzi?

— Chiar el.

— Vedeți că și eu v-am cunoscut?

Ce a urmat acestei convorbiri, se știe. Teascurile tipografiei «Convorbirilor» au înghițit scrisa delicată a poetului și revista născută ca din întîmplare s-a încredințat astfel nemuririi.

Au trecut 100 de ani de la întîlnirea Eminescu-«Convorbiri». 100 de ani de la întîlnirea Eminescu-Maiorescu... 100 de ani care au suflat litera în plumb a tipografiei ieșene cu praf de aur. Le-am purta ca pe voievodale adaose vechile litere de fier ori de plumb pe care se așternea cerneala, încețoșată acum...

Și anii trec și vor trece.

Gestul se va repeta. Vom descoperi din plicuri deschise la început din plictiseală, «talente adevărate»...

Dar niciodată (poate), nimeni (poate) nu va întîlni într-o seară de iarnă, deschizînd un plic, Poetul, Poezia, cu chipul cu care i s-au arătat «pe la sfîrșitul lunei februarie sau începutul lunei martie 1870», lui Iacob Negruzzi, versurile lui Mihai Eminescu...

Iubim și din alte pricini «Convorbirile». Pentru Maiorescu, Slavici, Creangă... Dar ele și-au cucerit dragostea în primul rînd pentru ceea ce au fost pentru Eminescu: tîmpla înflorită cu culori a unei mănăstiri, pridvorul unei case de lemn în care sălășuiește Făt Frumos, fîntîna cu apa cîntătoare...

Evocare de **GHEORGHE TOMOZEI**

Patrie

zare mai sus. O lumină de steag,
oditoare. Gîndul urcîndu-l. Vis
esupus, inima-n stea îmbrăcînd-o,
chiul nuntindu-l în pădure de soare.
lux bărbătesc de iubire. Patrie, dulce
ărîm de seminţe în sîngele meu. Veşnică
aştere. Rîu-devenire. Glas ce mă strigă
incolo de arbori albaştri, în nestins curcubeu.
ie mă dărui. Frunzei şi ierbii. Zborului
feric în sine-nsumat — certitudini zidind
iecărui. Prin văzduhul de aripi.
rin fluviul de sevă pe care uimit îl străbat.
astea de spice dangăt ridică. Horă de brazi —
n izvor. Cuvintele — magmă, vertical
ulgerînd, ca-ntr-o incandescentă orgă,
Despică inerţiile — neiertător.
Şi iată-mă liber, şi puternic, şi demn
Sub alba amiază multiplicat în ecou,
O dată cu ţara, pe-o amplă spirală,
Născîndu-mă zilnic, din nou şi din nou.

MEDALION LITERAR
PETRE GHELMEZ

Presimţirea primăverii

Lunecă privirea mea tăioasă
Prin corolă de stea,
Buciumă frunza-n ţărînă,
Colţul ierbii începe să ţească
Ruguri de flori pe şub nea.

Cîntecul mierlei dă mugur, de-acum,
Prin crengile albe-ale crîngului,
Luminoasă, o ceaţă de zămislire şi fum
Aprinde cîmpia şi brazii
Pînă-n creasta Parîngului.

Buciumă rîurile, se bulucesc înspre soare,
Troznind din încheieturi, biruitor,
Este o vreme cînd pămîntul recită
Dintr-o singură răsuflare,
Zborul seminţelor, iute,
Incendiind guşa primului cocor călător.

Sonetul cu Făt-Frumos

Poveri de flăcări albe şi fragedă lumină
Îmi viscolesc privirea şi trupul — nemilos,
Eu, nu aştept pe nimeni, tot aşteptînd să vină
Flăcăul dus în lume, pe nume Făt-Frumos.
În jurul meu, la joacă, s-adună bucuros,
Aceiaşi puşti de-aseară, sub mărul din grădină.
Ţin cerul într-un deget. Dar nimeni nu-şi anină
Privirile de-armura zăcînd acolo, jos.
M-apropii. Ruginită cămaşa e, — de zale,
Stins, paloşul s-afundă în muşchiul sur şi greu.
De ce-ai lăsat, voinice, armura dumitale,
În crîngul meu de fluturi, neliniştit trofeu?
Ori nici nu eşti? Spre mine, 'nalt codrul se prăvale...
Încing armura luptei. Şi Făt-Frumos sînt Eu!

Dacă admitem că a fost ceva...

Povestire de
OCTAV PANCU-IAŞI

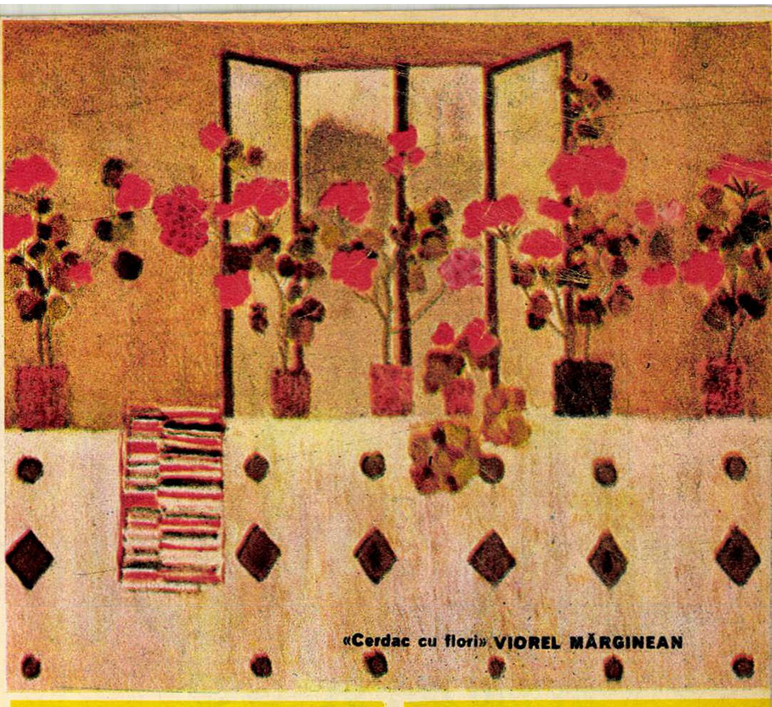
«Cerdac cu flori» **VIOREL MĂRGINEAN**

Era pe la nouă dimineaţa cînd am plecat spre Fana şi l-am întîlnit pe Paul lîngă chioşcul de răcoritoare, bea zeama aceea de mere acre care se cheamă deliciosul suc de fructe, stătea proptit cu spatele de o stivă de sticle şi bea cu înghiţituri mici, voia parcă să arate că-i place, că n-a dat banii degeaba pe zeama aceea spălăcită. Semeni cu o reclamă pentru Pepsi, i-am spus în loc de bună ziua şi el a tăcut tot în loc de bună ziua.

— Mă duc la Fana, dacă te interesează, i-am spus pe urmă.

— Nu mă interesează, a spus el.

— Totdeauna ţi-a plăcut s-o faci pe nebunul, i-am spus. Te interesează şi încă foarte mult.

— Mă doare în cot, dacă nu te supără expresia, a spus, du-te la Fana sau aruncă-te în lac, te priveşte, nu-mi cere voie mie, eşti destul de şmecher şi fără ajutorul meu.

— Poate, i-am spus, mi-ar mai trebui puţină şmecherie.

— Ia de la altul, lasă-mă pe mine în pace, ar fi timpul să-ţi intre în cap că am încheiat cu subiectul ăsta.

Mă enerva cum soarbe tacticos din porcăria aceea de suc, îmi venea să-i smulg sticla şi să i-o arunc, dar m-am stăpînit aşa că m-am apucat să-i spun că Fana ar mai vrea să-l vadă.

— Mă bucur de nu mai pot, mi-a spus, transmite-i că am luat notă şi cu prima ocazie o să rezolv favorabil.

— N-am să-i transmit nimic, fii fără grijă, dar mi-ar plăcea să te văd făcînd-o mai puţin pe nebunul. Ieri nu eu eram acela care dădea tîrcoale casei Fanei, nu eu eram acela care se ruga de ea să meargă la cinema.

— Nu-mi aminti de asta, mi-a spus, dacă îmi aminteşti de asta eşti măgar.

— Cred că ai dreptate, sînt cam măgar. La revedere, Paul!

— Succes, puştiule!

N-aţi fost acolo cînd mi-a urat succes. Puteţi regreta că n-aţi fost acolo ca să-l auziţi ce calm mi-a urat succes. Eu însă eram la un metru de el, mie îmi urase succes şi cred că asta m-a enervat cel mai tare.

— Recunosc, i-am mai spus, sînt cam măgar, dar nici cu tine nu mi-e ruşine. Cum poţi să-mi urezi succes cînd ştii că mă duc la Fana?

— Din partea mea poţi să te duci şi la...

A trecut troleibuzul şi n-am auzit unde puteam, din partea lui, să mă duc, dar n-am nici o îndoială la cine mă trimitea.

— Bine, Paul, i-am spus, bine.

Şi am plecat, lăsîndu-l să-şi plătească sucul.

Fana era acasă, întindea nişte rufe spălate în balcon, ţinea cîte un cleşte în gură cînd se întindea să prindă o cămaşă ori un prosop şi, bineînţeles, deştept cum sînt, i-am spus că o să înghită cleştii şi n-o să mai poată cînta în corul şcolii.

— Nu te aşteptam pe tine, mi-a spus, în sfîrşit, cînd a terminat cu rufele şi cu cleştii.

— Ştiu, i-am răspuns, dar am venit să te întreb dacă nu vrei să-ţi aduc ceva să citeşti.

— Aveai şi altele, destule, de făcut. De pildă puteai să înveţi la istorie. Ţi-ar trebui măcar un 6 ca să-l ajungi pe Herodot.

— Paul vrea să se împace, i-am spus.

N-a mirat-o de loc.

— Era şi cazul, mi-a răspuns.

— Vrea să se împace, i-am spus, dar îl doare că tu ai fost ieri cu mine la cinema. Crede că ţi-a făcut plăcere să mergi cu mine la cinema.

— Prostii, s-a strîmbat, tu eşti băiat bun şi atîta tot. Un băiat bun şi atîta tot.

Mi-a sărit muştarul. Nu mă aşteptam. Sigur, nu credeam că-mi va spune că ieri, cînd a fost cu mine la cinema, a fost cea mai frumoasă zi din viaţa ei, dar ar fi putut găsi ceva mai drăguţ.

— Te-am minţit, Fana. Paul a şi uitat că exişti.

— Prostii, s-a strîmbat iar. Paul vrea doar să mă încerce.

— Nu, Fana, Paul e grozav de mîndru.

— Perfect, mi-a spus. Fii şi tu un pic şi du-te şi învaţă la istorie. O să mai vorbim altădată.

Dar n-am mai vorbit.

De fiecare dată cînd voiam să-i spun ceva, Paul se strecura între noi, îi întindeam mîna şi dădeam de mîna lui Paul, mă uitam în ochii ei şi-l vedeam pe Paul bînd suc de mere, încercam să mă gîndesc cum ar fi dacă am mai merge o dată la cinema şi Paul, stînd acasă, prefăcut în casieră de cinema îmi spune că nu mai sînt bilete.

Asta-i tot — bineînţeles dacă admitem că a fost ceva.

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE”

DE OVIDIU ZOTTA

Episodul 8

Tot ceea ce odinioară făcuse strălucirea Magdei Feneșan se spulberase în mai puțin de 15 minute. Biata fată ajunsese o umbră — cel puțin, așa îi plăcea să creadă. Gigi — lucru rar — își ceru scuze, și asta cu maximum de sinceritate, deși, propriu-zis, lui nu i se putea imputa nimic. Lucrurile se petrecuseră astfel. În seara zilei precedente, Magda primise un telefon de la Valerica Sima. «**Alo, Magda, ce faci în seara asta? Hai să dăm o raită prin tîrg!**» «**O clipă, să închid ușa, e curent!**» spusese Magda. De fapt, voia să așeze caietele la locul lor — cel de matematică, în servieta lui Gigi, iar jurnalul de însemnări, în sertărașul secret al noptierei. Și le așezase — dar exact invers... «**Alo, Valerica! Spune tu!**» «**Aș vrea să mă sfătuiesc cu tine într-o problemă gravă**». Magdei îi veni să rîdă: Valerica și probleme grave! «**Lasă, tu, discutăm mîine. Gigi nu-i acasă, iar tata, de cînd s-a întîmplat blestemăția aia cu tabloul, e mereu abătut. N-aș vrea să-l las singur! Pa! Fă nani, ai să-mi spui mîine dacă problema «gravă» are ochi albaștri sau căprui!**».

...Gîndindu-se la toate astea, Magdei îi venea să urle de ciudă. O mică neglijență — și mai îndreaptă lucrurile, dacă poți! Cum circula din mînă în mînă caietul ei de însemnări, cu cîtă nerușinare se înghesuiau toți să citească măcar un rînd, măcar un cuvînt...

— Magda, ce-i cu tine, ți-e rău? Ești palidă, spuse profesoara de matematică, Eliza Stroescu. Ieși puțin pe culoar, la aer.

Magda porni încet, cu pas șovăielnic spre ușă, s-o vadă toți cît e de slăbită. Dar chipul, chipul ei nu trebuia să arate decît o indiferență trufașă, atît.

Pe hol, își lipi de geam fruntea înfierbîntată. Oare ce-i mai rămînea de făcut? Să nu mai vorbească timp de o lună cu nimeni, în afară de Prințesă? Să ceară mutarea în altă clasă? Indignată, tristă, descurajată. coborî la parter, unde se găsea bufetul liceului.

«**O pereche de crenvurști, două chifle și o prăjitură, vă rog**». Trebuia să se asigure măcar din acest punct de vedere. În recreație i-ar fi fost imposibil; ce-ar fi zis colegii văzînd cum sărmana lor eroină tragică se îndoapă cu un crocodil?

Inapoindu-se în clasă, constată că Valerica Sima profitase de absența ei pentru a scrie un bilețel pe care acum tocmai îl împăturea cu grijă. «**Aha, problemele ei!**» gîndi Magda, disprețuitoare. Întrucît atitudinea pe care și-o stabilise pentru această după-amiază nu-i îngăduia să fie altfel decît indiferentă, se mulțumi să tragă cu coada ochiului pentru a vedea cui îi este destinat biletul care și pornise pe traseu. De la Gigi la Tiberică... («**Nu cumva?! Ah, ce bine, m-am înșelat!**») de la Tiberică la Prințesă, de la Prințesă la Marius... Marius îl citește și-i face un semn Valericăi, adică da, e de acord.

În recreație, Valerica și Marius se întîlniră în spatele sălii de gimnastică. Acolo însă mai erau cîțiva elevi din clasele mari, care fumau din răsputeri, dîndu-și aere de mari bărbați. «**Mai bine ieșim pe stradă**», zise Valerica, și timp de zece minute se plimbară în văzul tuturor prin fața școlii. «**E adevărat că ești prieten cu Geo? Unul așa și așa, blond**» începu Valerica. «**Da, îl cunosc**». Valerica oftă: «**Nu te superi dacă te rog ceva? I-aș fi spus lui Prințesă care îl cunoaște mai de mult, dar e și ăsta un zăpăcit... În tine am mai multă încredere**».

Cu două luni în urmă, Valerica Sima intrase într-un anticariat, să se uite prin vechile reviste de modă. «**Știi, moda de acum 20—30 de ani revine**». Întîmplător, privirile îi căzură asupra unui manual de limba italiană, pentru cei care vor să învețe fără profesor. «**M-am bucurat grozav; de cînd îl tot căutam!**». Începu să-l răsfoiască și, pentru că încăperea era cam întunecoasă, se apropie de vitrină. Deodată, auzi ciocănituri în geam. Pe dinafară se vedea o frînghie, și pe această frînghie tocmai cobora un tînăr blond, cu vreo doi ani mai mare decît ea. Era îmbrăcat într-o bluză de lucru, avea cască de protecție și, la șold, un fel de porthart, însa nu cu hărți, ci cu unelte de electrician. El intră în magazin, zîmbind: «**Vă interesează italiana?**».Valerica spuse repede ceva de circumstanță și se îndreptă spre casieriță. Tînărul rîse: «**Signorina, dove vai? Cartea asta nu-i de vînzare!**». Era cartea lui, o lăsase

OZAIC • MOZAIC • MOZAIC • MOZAIC • MOZAIC • MOZAIC • MOZAIC • MOZAIC • MO

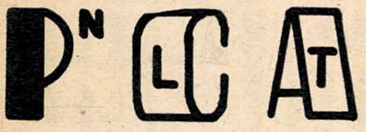

ÎN FIZICĂ (Biverb: 4, 8)

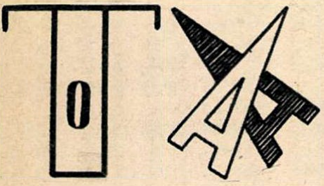

NAVALĂ (Monoverb: 4 — 12)

ȘTIAȚI CĂ ? ...

...Noaptea pe timp de liniște putem auzi: zgomotul unui avion de la 40—50 km distanță, mișcarea autovehiculelor pe șosea de la o depărtare de 2 km. Focurile de pe cîmp se văd de la 6—8 km, lumina unei lanterne de buzunar de la 1,5 km, un chibrit aprins tot de la aceeași distanță, o țigară aprinsă de la 0,5 km.

...Peștele Doko care trăiește în apele Americii de Sud poate părăsi pentru cîteva minute apa și ieși la vînat pe uscat. În aceste împrejurări el se folosește de niște aripi speciale. Fiind foarte puternic și avînd gura înarmată cu dinți foarte ascuțiți, Doko atacă pe uscat mici animale și chiar păsări.

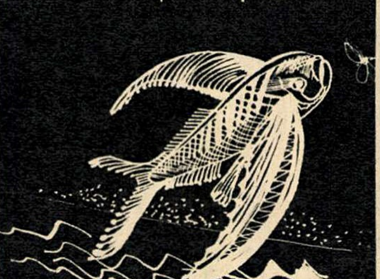

...In Japonia a fost construită cea mai mică mașină de cusut din lume. Deși ea poate executa un număr foarte mare de operații, nu cîntărește decît 40 de grame!

O surpriză deosebit de plăcută a avut-o un pescar din Taganrog. Pescuind o știucă în greutate de 9 kg, în corpul ei a găsit o sticlă de bere intactă.

În Anglia, într-un castel vechi este o crescătorie de fluturi Producția acestei curioase «crescătorii» (fluturi și ouă) este destinată muzeelor de științe ale naturii, grădinilor botanice și unor instituții de învățămînt.

Cea mai grea monedă metalică din lume cîntărește 20 kg. Ea face parte dintr-un lot de 26 522 de asemenea monede, emise de monetăria suedeză în anului 1667. Dintre acestea, nu s-au păstrat pînă în zilele noastre decît trei bucăți.

A fost realizat cel mai mic ceas electric din lume. Dimensiunile lui sînt: 4,20 cm înălțime, 2,8 cm lățime și 1 cm grosime. El a fost realizat de firma japoneză «Majima» din Tokio și are durata de funcționare practic nelimitată.

ARITMOGRIF

Înlocuind cifrele prin litere veți obți pe orizontal numele sau denumirea un domnitori români, iar pe verticală A— numele complet al întemeietorului un importante dinastii din Moldova, ca a domnit între anii (1374—1392).

			A			
	3	2	1	2	7	
9	2	4	2	6	9	8
	10	8	3	11	5	
	4	8	4	2	7	
10	8	11	5	7	3	8
	4	12	6	8	13	
		14	5	13		
	4	5	7	2	3	
14	8	7	8	4	8	14
15	9	13	3	9	10	8
			B			

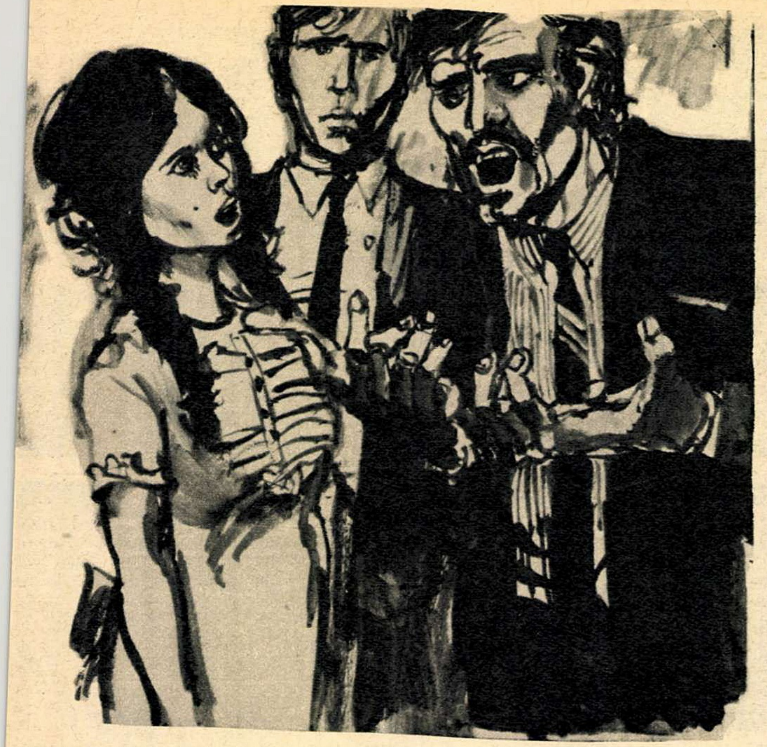

aici cu două ore în urmă, înainte de a se urca pe acoperiș **«pentru că eu, domnișoară, sînt specializat în lucrări la mare înălțime»**. Valerica ridică nervoasă din umeri: fusese atît de sigură că a găsit cartea care-i trebuia! **«Dar firește că ați găsit-o! V-o cedez cu plăcere, eu am cam terminat, acum trec la discuri»**. Valerica îi mulțumi, întrebînd cît costă. **«N-o vînd, v-o împrumut pentru, să zicem, două luni»**. Valerica nu fu de acord: **«Și dacă dispar cu ea?»**. **«Imposibil! E greu să scăpați de privirile mele! Nu v-am spus? Eu lucrez la mare înălțime: instalez firme luminoase! De acolo, de sus, văd tot orașul, nu-mi scapă nimic!»**.

Așa îl cunoscuse pe Geo. De atunci, ori de cîte ori făcea un drum mai lung prin oraș, era imposibil să nu-l vadă cățărat pe cine știe ce bloc. Odată i-a aruncat de acolo un trandafir, altă dată o piuliță cu două bilete de film... S-au împrietenit. Se plimbau, discutau despre gramatica limbii italiene. **«Un băiat extrem de serios, cred că asta ai constatat-o și tu»**, spuse Valerica, și Marius își stăpîni cu greu pofta de a-i rîde în nas. **Într-o sîmbătă seară** — suspină Valerica — **ne-am dus la Casa de cultură. Era un bal. Primul și ultimul nostru bal... Eu fusesem cu ideea. Îmi place să dansez, dar probabil că am să regret toată viața această plăcere. După vreo jumătate de oră, m-am pomenit acolo cu... taică-meu. Agitat, furios, vine glonț la noi.** La început, lui Geo nu i-a aruncat nici măcar o privire. S-a răstit la Valerica: **«Pleci imediat acasă! Nu admit să dansezi cu toți derbedeii»**. Bineînțeles, Geo nu putea să tacă: **«Domnule vă rog să vă calmați! Poftiți actele mele, sînt cutare, sînt electrician specialist...» «Vă știu eu pe ăștia scăpați de la școala de corecție!»**. Băiatul a luptat din greu să-și țină firea, dar tatăl Valericăi — poate și din pricină că nu mai știa cum să termine discuția — l-a jignit atît de groaznic încît pînă la urmă Geo a început să-i arunce și el cuvinte destul de urîte, din ce în ce mai urîte... Scandalul a luat proporții și, în cele din urmă, Geo a fost dat afară din sală.

— De atunci nu ne-am mai întîlnit, oftă Valerica. Îl zăresc aproape în fiecare zi acolo, sus, la treburile lui, dar dacă se întîmplă să-și dea seama că eu sînt, se preface că nu mă vede. E îngrozitor. A, dar să nu-ți închipui că sînt îndrăgostită!

— Nu, doamne ferește!

— Mi-e milă, asta e tot. I s-a făcut o nedreptate. Aș vrea să-i transmiți că mi-e tare greu... nu, nici chiar așa. Spune-i că îi cer **eu** iertare pentru purtarea tatii... Da, spune-i exact cuvintele astea! Și mai spune-i, dar știi, ca din partea ta: Ascultă, Geo, tu ești băiat, nu ți-e rușine să-ți ceară scuze o fată? Da. Pentru educația lui poți să mai adaugi — iei și tu, așa, o mutră serioasă — că, în mod normal, cînd îți place o fată nu dai bir cu fugiții îndată ce tata se încruntă la tine. Ai să ții minte toate astea? Ai să i le spui?

— Să zicem. Văd că am ajuns curierul inimilor!

— Prostule. se supără Valerica. N-ai înțeles nimic! Pur și simplu, e vorba de faptul că un om suferă. Cît despre mine, eu nu contez; învăț, îmi văd de treburile mele, mă distrez! Dar băiatul ăsta suferă!

Marius petrecu toată ora de geografie notîndu-și în carnețelul «Operațiunii Hercule», cu ajutorul alfabetului său secret, informațiile primite de la Valerica.

La douăzeci de minute după încheierea cursurilor intra, întovărășit de Prințesă, în pasajul Luxor, unde stabiliseră întîlnirea cu Geo. Era 7 fără cinci, și blondul trebuia să apară la 7 fix. Se făcu 7, se făcut 7 și 10, apoi 7 și 20, 7,30...

— Am spus eu că își bate joc! se înfurie Marius.

(Va urma)

• MOZAIC • MOZAIC • MOZAIC • MOZAIC • MOZAIC • MOZAIC • MOZAIC • MOZAIC •

Anecdote

- *Diogene se duse la o baie publică și fiindcă apa nu era curată întrebă pe unul din băieși:*

  — Unde te poți spăla, plecînd de aici?

- *Se spune că Ludovic al XIV-lea nu purta niciodată mănuși cînd se ducea la vînătoare, oricît de aspru ar fi fost gerul. În timpul unei vînători, doi țărani s-au întîlnit cu el. Unul dintre ei își exprima mirarea că regele nu-și apără mîinile contra frigului. Dar celălalt spuse:*

  — Nu te mira așa, prietene, regele are întotdeauna mîinile în buzunarele noastre.

- *Sofocle, marele tragedian al Greciei antice, spunea într-o zi, într-un cerc de prieteni că trei versuri ale uneia din tragediile scrise de el îl costaseră trei zile de lucru.*

  — Trei zile, exclamă un poet mediocru, în intervalul acesta aș fi făcut o sută.

  — Da, răspunse Sofocle, dar ele n-ar fi dăinuit nici trei zile.

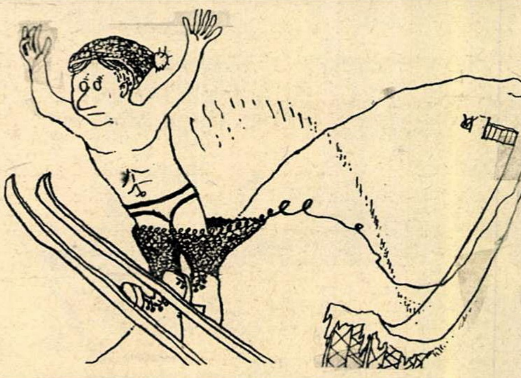

V. CRĂIȚĂ - MÎNDRĂ

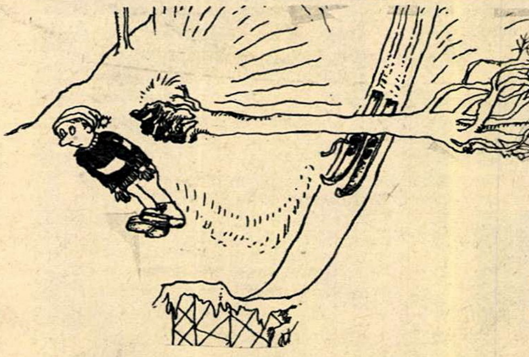

Fără cuvinte

Urmăriți în «CUTEZĂTORII» nr. 9: Ancheta concurs de muzică ușoară «CUTEZĂTORII» și «CERBUL DE AUR».

A apărut
«RACHETA CUTEZĂTORILOR» nr. 2
Număr special dedicat cunoasterii
ATOMULUI
Dr. Electronicus în lumea atomului
Soare din apa mării
Capitala atomului românesc
Asaltul imposibilului: TOKAMAK
Atomul la lucru

În alte pagini:
Galeria cosmonauților
Construcții, modelism, jocuri
Microenciclopedie
Aventurile echipajului Minitehnicus
24 de pagini în culori

ÎN GHIOZDANUL FIECĂRUI CUTEZĂTOR
«RACHETA CUTEZĂTORILOR»

Nici un elev fără revista
CUTEZĂTORII
Apare săptămînal, în fiecare joi.
Abonamentele se fac la oficiile P.T.T.R, prin poștași și prin difuzorii voluntari din școli.

DIAMANTELE NEGRE

Scenariu: **AUREL WEISS** Ilustrații: **NICU RUSSU**

4

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: INTRIGAȚI DE TABU-EXISTENT ÎN CEEA CE PRIVEȘTE VULCANUL RORA ȘI GOLFUL TA DINU ȘI ANCA HOTĂRĂSC SĂ EXPLOREZE PE ASCUNS ACES ZONE.

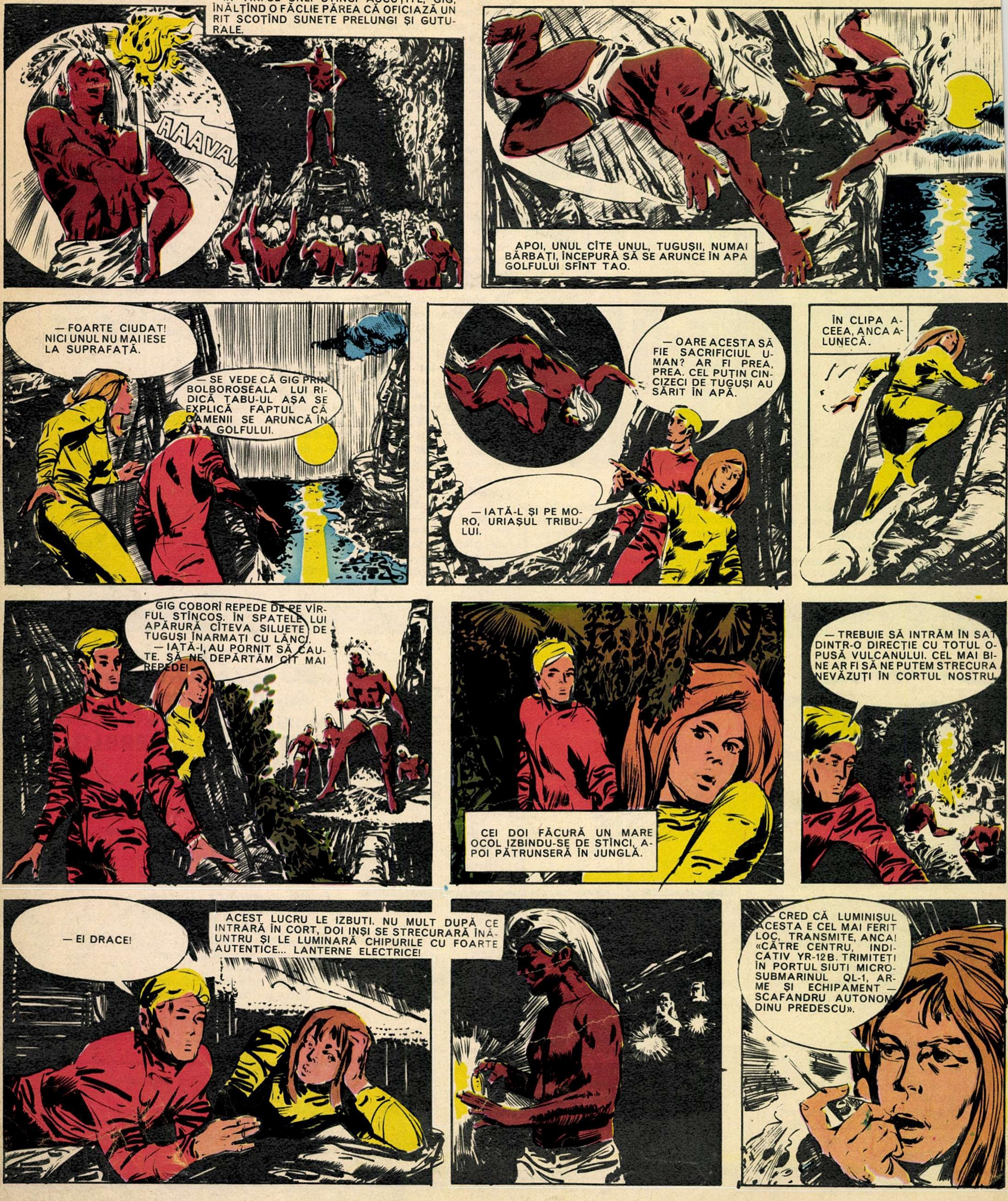
ÎN VÎRFUL UNEI STÎNCI ASCUȚITE, GIG, ÎNĂLȚÎND O FĂCLIE PĂREA CĂ OFICIAZĂ UN RIT SCOȚÎND SUNETE PRELUNGI ȘI GUTURALE.
AAAVAA
APOI, UNUL CÎTE UNUL, TUGUȘII, NUMAI BĂRBAȚI, ÎNCEPURĂ SĂ SE ARUNCE ÎN APA GOLFULUI SFÎNT TAO.
— FOARTE CIUDAT! NICI UNUL NU MAI IESE LA SUPRAFAȚĂ.
— SE VEDE CĂ GIG PRIN BOLBOROSEALA LUI RIDICĂ TABU-UL AȘA SE EXPLICĂ FAPTUL CĂ OAMENII SE ARUNCĂ ÎN APA GOLFULUI.
— OARE ACESTA SĂ FIE SACRIFICIUL UMAN? AR FI PREA, PREA. CEL PUȚIN CINCIZECI DE TUGUȘI AU SĂRIT ÎN APĂ.
— IATĂ-L ȘI PE MORO, URIAȘUL TRIBULUI.
ÎN CLIPA ACEEA, ANCA ALUNECĂ.
GIG COBORÎ REPEDE DE PE VÎRFUL STÎNCOS. ÎN SPATELE LUI APĂRURĂ CÎTEVA SILUETE DE TUGUȘI ÎNARMAȚI CU LĂNCI.
— IATĂ-I, AU PORNIT SĂ CAUTE. SĂ NE DEPĂRTĂM CÎT MAI REPEDE!
CEI DOI FĂCURĂ UN MARE OCOL IZBINDU-SE DE STÎNCI, APOI PĂTRUNSERĂ ÎN JUNGLĂ.
— TREBUIE SĂ INTRĂM ÎN SAT DINTR-O DIRECȚIE CU TOTUL OPUSĂ VULCANULUI. CEL MAI BINE AR FI SĂ NE PUTEM STRECURA NEVĂZUȚI ÎN CORTUL NOSTRU.
— EI DRACE!
ACEST LUCRU LE IZBUTI. NU MULT DUPĂ CE INTRARĂ ÎN CORT, DOI INȘI SE STRECURARĂ ÎNĂUNTRU ȘI LE LUMINARĂ CHIPURILE CU FOARTE AUTENTICE... LANTERNE ELECTRICE!
— CRED CĂ LUMINIȘUL ACESTA E CEL MAI FERIT LOC, TRANSMITE, ANCA! «CĂTRE CENTRU, INDICATIV YR-12B. TRIMITEȚI ÎN PORTUL SIUTI MICROSUBMARINUL QL-1, ARME ȘI ECHIPAMENT — SCAFANDRU AUTONOM DINU PREDESCU».

(Va urma)